

சுழல்களில்

காசி-ஆனந்தன்

தமிழன் கனவு

உணர்ச்சிக் கவிஞர்
காசி ஆனந்தன்

ரகுநாதன்

பதிப்பகம்

303, காலி வீதி,

கொழும்பு-3

தமிழன் கனவு

முதற் பதிப்பு

1-8-1968

நூலுரிமை ஆசிரியருக்கு

விலை ரூபா 2/=

அறிஞர் அண்ணாவுக்கு.....

முன்னாளில் அரசாண்டோர்
மூவரென வரலாறு
சொன்னாலும் மூவரசர்
தோற்றங்கள் முன்றினையும்
தன்னுள்ளே கொண்டொருவன்
தமிழ்மகனாய் இந்நாளில்
தென்னாட்டு மன்றத்தே
திகழ்கின்றான்... விடுவேனா...?
அண்ணாவின் அடிமலர்மேல்
அழகான தமிழ்அடிகள்
பண்ணி நான் ஆவலொடும்
பணியோடும் வைக்கின்றேன்..
அண்ணாவின் அடிதொடரும்
அறுகோடி மானிடரின்
பொன்னடிகள் தடம் பதிந்து
புகழ்மணக்கும் தமிழ்நாடே!

— காசி ஆனந்தன்

....அன்புப் படையல்.

புலவர்மணி வாழ்த்து.....!

வெட்டுண்டு வீழ்ந்ததோர் சிந்தனைத் தரு;
அதன்
வேர் பெரி தாமாய்க் கீழ்நிலத்
தூன்றலால்
பட்டில ததன் முதல்; பசுமை பெற்றம்முதல்
விட்டதோர் இளங்கிளை; அக்கிளை
தழைத்தே
மட்டவிழ் புதுமணக் கற்பனை மாலையால்
தன் முதற் பழமைக்குப் புத்துயிரூட்டிப்
புது மெரு கிட்டு வாழ்வித்தது;
அதுதான்
வழி வழி சிறந்து வாழிய இனிதே!
கவிஞன் காசி ஆனந்த னென்னும்
அவ்விளங் கிளைக்கென் அன்புநீர்
சொரிந்தேன்!

புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை

மட்டுநகர்,
1-8-68.

த ந் து ரை

தமிழறிஞர் வித்துவான்

எப். எக்ஸ். சி. நடராசா,

மொழிபெயர்ப்பு மேற்பார்வையாளர்,

அரசகரும மொழித்துறை, கொழும்பு.

சிந்தனையால், கற்பனையால், சீரியநற் பாவணியால் தமிழ் மக்கள்தம் உளவளத்தை மேலும் செம்மை செய்து அழகு படுத்தி நன்மை வழி நிற்கச் செய்வதே சிறந்த பணியெனக் கருதிப் போலும் திரு. காசி ஆனந்தன் அவர்கள் சொல்லழகும் சுவையழகும் மிக்க கவிதைகளால் 'தமிழன் கனவு' எனும் இயற்றமிழ் நூலினை யாத்துச் செந்தமிழின் சுவை கண்ட மக்களுக்கு மேலும் தெவிட்டாத சுவையமுதம் ஊட்ட முயன்று அவ்வகைநல்முயற்சியிற் பெரிதும் அனுகூலமடைந்துள்ளாரென்றால் அது நட்பினுரிமையால் வந்த பாராட்டு மொழியெனக் கொள்ளார், சான்றோர்.

செந்தமிழின் செம்மை கண்டாரும் தனித் தமிழின் அழகு கண்டாரும் உயர் தமிழின் நன்மை கண்டாரும் உண்டுகளித்து இறும்பூதெய்தும் வண்ணம் அழகுக் கவிதைகள் யாத்துள்ளார் ஆசிரியர். எடுத்தடிமடக்கிலே 'பூவிரியும் போதினிலே வண்டினங்கள் கவிபொழியும்' என்று மங்கலச் சொற்களில் ஒன்றாகிய 'பூ' என்ற ஒரெழுத்தொரு மொழியை வைத்து, முன் வைத்த காலைப் பின்வைக்க நினையாத தமிழன் கனவினை இனிதே நிறைவுபெற இறை வாழ்த்துச் சொல்லியுள்ளார். 'ஆதிபகவன்' என்றும் 'கானிலந்தோயாக் கடவுள்' என்றும் வழுத்திய முறையினை ஒருஉவி 'என் சிந்தையுள்ளமுறைவான் உயர்மதிற் கூடலினாய்ந்த ஒண்தீந்தமிழாற் 'தமிழன் கனவு' கவிதையாற் சொற்ற உளங்கொண்ட ஆசிரியர் அதே பான்மையில்,

‘நானொருவன்

நாவினிக்க நெஞ்சினிக்க என்னுடையான் அடிநயந்து
மாவீளக்கின் ஒளியேற்றி மலர் சொரிந்து கவி பொழிவேன்’

என்று நயம்படக் காப்புச் செய்து நனியுற மேற்செல்கின்
ரூர். புத்தம் புதிய கவிதை முறைக்குப் புத்தம் புதிய தோர்
இறைவாழ்த்து. கற்பனையிற் பிறந்த வாழ்த்துக் கவிதை
வழி நூலின் செய்யுள்கள் செல்வதைப் பார்ப்போமாக.

இயற்கையிலேயே கவிதையுணர்ச்சி வரப்பெற்ற திரு.
காசி ஆனந்தனுக்கு மேலும் நற்றமிழ்ப் பயிற்சியும் நல்லா
சிரியர் சேர்க்கையும் சான்றோர் சகவாசமும் ஏற்படக் கற்
பனைவளம் மீதூர கவிதைகள் யாக்கும் பழக்கம் வளர்ந்து
பெருகலாயிற்று. பண்டைப் புலவர்கள் தமிழ் மக்களின்
வீரத்தைக் காதலுடன் இணைத்தும் பிணைத்தும் பரணியும்
உலாவும் பாடிக் காட்டினர். நவயுகக் கவிஞராகிய திரு.
காசி ஆனந்தன் நவமான பிரபந்த வகையினை உருவாக்கி
அதற்குக் ‘கனவு’ என்று பெயர் சூட்டித் தமிழ் மக்களின்
போர்த்துடிப்புக்கு முரசு கொட்டும் பான்மையில் கவிதை
மழை பொழிகின்றார். காப்பியத்தின் வழி இடையே
பொருத்திய பரணி உலாபோன்ற சிறுகூறுகள் தனிப்
பெரும் நூல்களாக வளர்ந்துமுள்ளன. அஃதே போன்று
தலைவன் தலைவி கண்ட கனவு போல, ஏன் சிலப்பதிகாரத்
தில் ‘கனாத்திறமுரைத்த காதை’ போல் ‘தமிழன் கனவு’
என்ற தனிப் பெரும் நூலினைக் கவிதையாற் கூறலுற்றார்
ஆசிரியர் திரு. காசி ஆனந்தன்.

‘ஆண்டிலொரு நூறு இலை அதிலே ஒரு பாதி
தாண்டு முனம் தமிழர்க்கொரு நனிநாடுருவாகும்
ஈண்டிதனை இறைவனுமக் கெடுத்தருளச் சொல்லி
வேண்டினதால் செப்புகிறேன்.’

என்ற காலமுனிக் கூற்றில் வைத்து கவிஞன் கூற்றை நயம்
பட எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழ் பேசும் மக்களின் கனவினைப் பாட அடியெடுத்த ஆசிரியர் தமிழ் மக்கள் வாழும் நாட்டின் சிறப்பினை எடுத்தோதாது முன் செல்ல விரும்பாது பண்டைப் புலவர் பாணியில்,

‘வேரோடு பலாக்கனி தொங்கும் ஆங்கு
வெள்ளாடு பழத்தின்மேல் முதுகு தேய்க்கும்’
என்றும்

‘நீரோடை வெள்ளத்தில் மீனையுண்டு
நெஞ்சத்தால் வெறிகொண்ட கொக்கினங்கள்
கூரான வாய்கொண்டு மரத்தின் கொம்பில்
கூட்டுத்தே னுடைத்தலும் தேனீறறு
பாரெல்லாம் பெருக்கெடுத்தோடும்.’

என்றும் சருக்கரைப் பந்தலிற் தேன்மாரி பொழிந்து
நாட்டு வளப்பங் கூறித் தமது உளவளத்தை வெளிப்
படுத்தியுள்ளார்.

நற்றமிழின் பெருமையினை நயம்படக் கூறுது மேற்
செல்ல விழையாத கவிஞர் தமது தாய் மொழியினை ‘மன்
னர் வளர்த்த புகழுடையாள்’ என்று நலங்கூறி

— நல்ல

செந்நெல் வளர்க்கும் உழவ ரீசையில்
சிரிக்கும் அழகுடையாள் — சிறு
கன்னி வயதின் நடையுடையாள் உயர்
காதல் வடிவுடையாள் — தமிழ்
என்னு மினிய பெயருடையாள் இவள்
என்றும் உயிருடையாள்

என்று செந்தமிழின் சீரிளமைத்திறம் வியந்து பாடலாயி
னார்.

சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை என்று முழங்கிய
ஒளவைப்பிராட்டியாரின் திருவாக்கிற்கு ஒத்த பான்மை
யிற் தெளிவான விளக்கங் காட்ட விரும்பிய ஆசிரியர்,

‘காட்டு மரங்களிலே கள்ளர்மரம் ஐயர்மரம்
தோட்டி மர முண்டோடா தோழா?’

என்றும்

‘தேனின் மலர்களிலே சேரிமலர் செட்டிமலர்
பூணூல் அணிந்த மலருண்டோ?’

என்றும் வினாக்களாற் சாதி சமயப் பிரச்சினைக்கு ஆணித்
தரமான வினாவழி தீர்வுகண்டுள்ளார்.

இவ்வண்ணம் செந்தமிழ்த் தீஞ்சுவையாற் தெவிட்
டாத தெள்ளமுதத்தைச் சொட்டுச் சொட்டாகத்
தெளித்து வற்றாத பேராளுகப் பெருக்கெடுத்தோடச்
செய்யும் ‘தமிழன் கனவு’ என்ற நூலினைப் படிக்குந்
தோறும்

‘உள்ளந் தெளியுமொரு பாட்டிலே அடா —மிக்க
ஊக்கம் பிறக்குமொரு பாட்டிலே அடா
கள்ளின் வெறுகொளுமோர் பாட்டிலே அடா — ஊற்றாய்க்
கண்ணீர் சொரிந்தீடுமோர் பாட்டிலே அடா

என்ற கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையின் அடிகள்
எங்கள் உளக்கண்முன் காட்சியளிக்காமலிருக்க முடியாது.

அன்னை முலையின் பாலுடனே நாங்கள்
அருந்திய செந்தமிழ்
சின்ன வயதில் தெய்வத்தை நாங்கள்
தெரிய வைத்த தமிழ்

என்று திரு. காசி ஆனந்தன் அன்னை புகழ்பாடும் போது
நாங்கள் புளகாங்கிதம் கொள்ளாமலிருக்க முடியாது.

இஃதிவ்வாறாகத் ‘தமிழன் கனவு’ என்ற நூலினை
எங்கள் நற்றமிழாசிரியர், கடும் அவல நிலையில்,
தள்ளாத கவலைநிலையிலே உடலுக்குறுதியான
குருதியை உறுமிக்கறுவிக்கக்கும் நிலையில், உளங்
கொள்ளாத கற்பனை ஊற்றெடுத்துப்பாய, உள்ளத்திற்
தெளிவு உரங்கொள்ளக் கருப்பெற்ற கவிதை உருவுந்
திருவும் பெற்று நவில்தொறும் நூனயம் பயக்கும் வண்
ணம் யாத்துள்ளார். நாங்கள் பெருமையடைவோமாக.

உணர்ச்சிக்கவிஞர் என்று பாரதிதாசனார் புகழ்ப் பெற்ற திரு. காசி ஆனந்தன் தேனும் பாலுந்தம்முள் மயங்கிப் பாய்ந்தோடும் களப்பில் வாழும் மீனும் பாடு மியல்புடை நாடாம் மட்டக்களப்பின் தோணுமுகத்திலே அமிர்தகழி என்னுங் கிராமத்தில் தவத்தளவே தான் பெற்ற செல்வம் என்று போற்றும் வண்ணம் தாய் தந்தையராகிய அழகம்மாவும் காத்தமுத்தும் பெரிதுவக்கத்தோன்றியமையினர் போலும் கவிபாடும் பான்மை பிறப்பிலேயே கருவாயிற்று. பால் வழிந்தோடும் நாட்டிற் பிறந்தவராகவே

“வெண்ணெய் போன்றூறினீயன்
மேம்பால் போற்றீஞ் சொல்லன்
உண்ண உருக்கிய ஆனெய்போல் மேனீயன்”

என்று பால் மாற்றி இவரை நயம்பட உரைக்க விழைவுற்றேன்.

எண்ணெய்ச்சிந்து பாடியும் கோலாட்டம் அடித்து ஆடியும் படித்த ஆரம்பக் கல்வியைப் பிறந்தகத்தில் இனிது நிறைவேற்றி மேற்படிப்பிற்காகச் சென்னை சென்று காஞ்சிபுரம், சென்னை என்ற ஈரிடத்துமுள்ள பச்சையப்பன் கல்லூரிகளிற் பயின்று கலைமாணிப்பட்டதாரியானார். சென்னையிற் படிக்குங்காலையில் நல்லாசிரியர் சேர்க்கையும் வாய்க்கப்பெறவே தண்டமிழ்ப்பயிற்சியும் பெருகலாயிற்று. பாரதிதாசன் போன்ற கவிஞர் சகவாசமும் கிடைக்கலாயிற்று. பட்டதாரிப்படிப்பு நிகழும் காலத்தே மற்றோர் போற்றும் கலையுலகாகிய திரைப்பட உலகிற் புகுந்து அதற்கேற்ற பாடல்களும் யாத்துள்ளார். மேடைப் பேச்சுகளிலும் கலந்து கொண்டு விழாக்களிலும் கல்லூரிகளிலும் விரிவுரைகள் ஆற்றியுள்ளார்.

இது சமயம் இலங்கை அரசாங்கத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றுவதுடன் அமையாது உணர்ச்சிமிக்க வேகத்துடன் தமிழ்த் தொண்டு புரிவதிற் பெரிதும் ஈடுபட்டுழைத்து வருகின்ற ஆசிரியர் தமிழ் மக்களின் நலனுக்கும் பெலனுக்கும் ஆவன செய்ய எல்லாம் வல்ல இறைவன் உயிருக்குயிராய் நின்று, நின்றுலவுஞ் செய்யுள்களை மேலும் மேலும் யாக்க நீடிய ஆயுளை அருள்வானாக என்று ஆசி கூறித் தந்துரையை முடிக்கலாயிற்று.

உதய சூரியன்

இளங் கவிஞர்களுள் உதய சூரியன் போல் விளங்குபவர் என் தம்பி காசி ஆனந்தன். பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பே அவருடைய கவிதா ஆவேசத்தை உணர்ந்தவன் நான். ஆனால் அவருடைய துடிப்பு நிறைந்த கன்னிக் கவிதைகள் நான் அப்போது ஆசிரியராக இருந்த 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் இடித்துக் கொண்டு இடம் பெறலாயின.

இன்று, செத்து மடிந்து கொண்டிருக்கும் தமிழ் உணர்ச்சியும், நாட்டுப் பற்றும், ஒருகால் உத்வேகம் பெற்றிருந்த ஈழத்தின் காலகட்டத்தில் காசி ஆனந்தனுடைய உள்ளத்திலிருந்து கவிதா சாகரம் பீறிக்கொண்டு ஊற்றெடுத்தது. அப்போது அது கிளர்ச்சியின் கீதமாக, எழுச்சியின் கோஷமாக, கொதிக்கும் கனலாக, குமுறும் தீவரையாக சுபாலை வீட்டுப் பற்றிப் பிடித்தது.

ஆனால், மாறுபட்ட சூழ்நிலையால், தமிழினத்தின் தலை விதியால், அது தணிப வேண்டியதாயிற்று.

வீறு இல்லாவிட்டாலும், நீறுபூத்தும் வெக்கை தணியாத வெந்தணலாக இந்த "கவிஞன் கனவு" எனக்குக் காட்சி தருகிறது. இது ஒரு காவியம் அல்ல. காவியத்தின் சாயல் படிந்த ஒரு கனவுக் காட்சி தான் இது. கனவாக இருந்தாலும் இதைப் படைத்த கவிஞனின் அபிலாஷை என்ன என்பதை இந்தக் காட்சி முழுமையாக எடுத்தோதத் தவறவில்லை. படிப்போரைக் கவர்ந்திழுக்கும் காந்த சக்தி காசி ஆனந்தன் கவிதைகளுக்கு எப்போதும் உண்டு என்பதை இக்கவிதை நூலில் இடம் பெற்றுள்ள மிகப்பல கவிதைகள் தனித் தனியே முத்திரை குத்திக் காட்டுகின்றன.

கவிஞன் தீக்குச்சியைப் போன்றவன். தீக்குச்சியைக் கிழித்து விளக்கைப் பொருத்தி ஒளியை ஏற்றலாம். அடுப்பை மூட்டி அறுசுவை சமைக்கலாம். அதே வேளையில் வீட்டையும் கொளுத்தலாம். நாட்டையும் எரிக்கலாம்! காசி ஆனந்தனும் ஒரு தீக்குச்சி. பாதை தவறி விடாமல் அவர் சமுதாயத்துக்கு தக்க வழியில் பயன்பட வேண்டும்.

நோக்கு

பாரதிதாசனைப் புரட்சிக் கவியென அழைத்தால், காசி ஆனந்தனை உணர்ச்சிக் கவியென அழைப்பது சாலப் பொருத்தமுடையதே. பாரதி என்ற பொதிகையிலே ஊற்றெடுத்து தமிழைச் சிலிர்த்துச் செய்த இறுதிப் பெருக்கின் உணர்வலை காசி ஆனந்தன். நொந்து போன தமிழினத்தின் முக்கலுக்கும் முனகலுக்குமிடையே தோன்றும் கணநேர அங்கலாய்ப்புக்கு, கனகச்சிதமான உணர்வு மாளிகை கட்டும் விஸ்வகர்மாவின் முயற்சிதான் காசி ஆனந்தன் 'தமிழன் கனவு'

தமிழரின் உரிமைப் போராட்டமும் அவர்தம் அங்கலாய்ப்புகளும் தமிழன் கனவுக்குப் பொருளாய் அமைந்துள்ளன. படை நடத்தியாவது தனக்கென ஒரு தனி நாடு காணும் உரிமை வேட்கை கொழுந்து விட்டெரியும் வண்ணம் மிகு பக்குவமாக மூட்டப்பட்ட கனற்பிழம்பாகக் காட்சி தருகிறது 'தமிழன் கனவு'. உரிமைப் போராட்டத்தின் போது, 'ஒற்றுமைப்பட்டோரைச் சிதைக்கச் செய்யும் சிறுமதிச் செய்கைகளும், சாதி சமயப்பிரிவினைகளும், பிராந்திய வாதங்களும் மிக உத்வேகமாகக் கண்டிக்கப்படுகின்றன.'

தமிழர் வரலாற்றில் மிக அபூர்வமாக வலிந்திழுத்து அவ்வப்போது கண்டதாகச் சரியாகவோ பிழையாகவோ கூறப்படும் ஒற்

றுமையை நிரந்தர நிலையிற் கண்டு களிக்க விழையும் கவிஞன், கனவுக்கும் நினைவுக்கும் இடையில் ஓர் அலாதியான உணர்வோட்டத்தை, அசதியும் மறதியுமின்றி, போலியுணர்வில் வற்றிவரண்டு பிறந்திறந்து களைக்காமல், ஜன்மஸ்தானத்துத் துடிப்போடு, அஸ்தமனம் வரையும் வீறு நடை போட்டு, 'ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்' என்ற உயர் நோக்கில் சாதி சமய பிராந்தியப் பகைகளைச் சரித்து ஒன்று திரண்டு உரிமை பேணும் தமிழர் சக்திக்குப் பரணி பாடி முடிப்பது போல் காவியம் முற்றுப் பெறுகிறது.

கவிஞர் காசி ஆனந்தன், தமிழர் இயக்கங்களில் ஈடுபட்டு அடக்கு முறைக்கு ஆளானவராதலால் 'தமிழன் கனவின்' ஒவ்வொரு பாடலிலும் இதய நரம்புகள் இரத்த மொச்சையோடும் துடிக்கின்றன. எங்கோ, எப்போதோ யாரோ சொன்ன ஞாபகத்துக்கு வராத சமாதிக் கருத்துக்களாயில்லாது, நம் வாழ் நாளில் நாம் உணர்ந்து அனுபவித்த 'இதயத்திற்குத்திய பச்சை' போன்ற நிகழ்ச்சிகளைக் காவியமாக்கித் தந்துள்ளார் கவிஞர் காசி ஆனந்தன். உணர்ச்சி பலயீனத்தின் அறிகுறியென்பர்—ஆயின் கவிஞனுக்கு அதுவே உயிரோட்டம். அத்தகைய உயிரோட்டத்தில் உருப்பெற்ற தமிழன் கனவை அறிஞருலகம் வரவேற்குமென்பதே எமது துணிவு.

மட்டுநகர்.

வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன்
தமிழ் விரிவுரையாளர் அச்சு மிக்கேல் கல்லூரி

கடமை

‘ரகுநாதன் பதிப்பகத்தை’ நாங்கள் அமைத்து, வெளியிடும் முதல் நூல் ‘தமிழன் கனவு’ ஆகும்.

இலங்கையில் வாழும் தமிழறிஞர்களினதும் கவிஞர்களினதும் தரமான இலக்கியப் படைப்புக்களை வெளியிட்டு, தமிழுலகெங்கும் அவர்தம் எண்ணங்களைப் பரப்புவதொன்றே எங்கள் நோக்கம்.

நாவலரையும் விபுலானந்தரையும் பெற்ற நற்றமிழ் நாடு ஈழம். தமிழுணர்ச்சியின் உறைவிடம் இலங்கை! இங்கே வீதிகள் எல்லாம் தமிழ் விளங்கும்! மேடைகள் தோறும் தமிழ் முழங்கும்!

தென்றிசையைப் பார்க்கின்றேன்...

என்சொல்வேன்... என்றன்

சிந்தையெலாம் தோள்களெலாம்

பூரிக்கு தட்டா!

அன்றிருந்த இலங்கையினை

ஆண்ட மறத் தமிழன்

ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும்

தன்புகழை வைத்தோன்!

என்று ஈழவள நாட்டையும் இராவணன் புகழையும் பாடிக் களித்தார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்!

இங்கு, நாங்கள் வெளியிடும் ‘தமிழன் கனவு’ கவிதை நூலின் ஆசிரியர் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்கள் பாவேந்தரின் மாணவர். ஈழ மணி நாடு தந்த இயற்றமிழ்ச் செல்வர்! தமிழ் உணர்ச்சியின் முழுவடிவம்! அன்றிரது கவிதை நூலினை எங்கள் பதிப்பகத்தின் முதல் நூலாக வெளியிடுவதில் உண்மையிலேயே நாங்கள் பெருமை கொள்கிறோம்.

தமிழ் மொழிக்கும் தமிழினத்துக்கும் தன் னால்
இயன்றவரை பணிபுரியவேண்டியது ஒவ்வொரு தமிழ்
னுடைய கடமையுமாகும். எங்கள் கடமையை ஒரு பதிப்
பகத்தின் மூலம் நிறைவேற்றி ஆவலைத் தீர்க்க முன்
வந்திருக்கிறோம்.

உங்கள் ஒத்துழைப்பும் பேரார்வமும் இப்பணியில்
எங்களுக்கு நிறைந்த ஊக்கம் தரவேண்டும்!

‘தமிழன் கனவு’ நூலை வெளியிடும் உரிமையை
எங்களுக்கு மனமுவந்து அளித்த கவிஞர் காசி ஆனந்
தன் அவர்களுக்கும், அணிந்துரைகள் வழங்கிய வித்து
வான் எப். எக்ஸ். சி. நடராசா, வித்துவான் உயர்திரு.
கமலநாதன், திரு. எஸ். சிவநாயகம் ஆகியோருக்கும்,
இந்நூலினை அச்சிடுவதில் முழு ஒத்துழைப்பையும்
வழங்கிய இரஞ்சனா அச்சக உரிமையாளர் உயர்திரு.
ஆ. நடராசா அவர்களுக்கும், அழகுற அட்டைப்படம்
வரைந்துதலிய கலைஞர் மா. பி. குமார் அவர்களுக்கும்
எங்கள் உள்ளங்கனிந்த நன்றிகள்.

1-8-1968

பதிப்பகத்தார்

தமிழன் கனவு

இறை வாழ்த்து

பூவிரியும் போதினிலே
வண்டினங்கள் கவிபொழியும்!
தாவிவிழும் மலையருவி
கவிபொழியும்! சோலைதொறும்
கூவிநின்று பூங்குயில்கள்
கவிபொழியும் தமிழ் நாட்டில்...
கோவிலிலே மணியொலியும்
கவிபொழியும்... போதாதோ?
ஆவியொன்று தந்தெனையும்
அருந்தமிழில் கவிபொழிய
மேவியவன் திருநோக்கம்
மிகவுணர்ந்து நானொருவன்
நாவினிக்க நெஞ்சினிக்க
என்னுடையான் அடிநயந்து
மாவிளக்கின் ஒளியேற்றி
மலர்சொரிந்து கவிபொழிவேன்!

எழுச்சி

தெய்வம் வாழ்த்திப் புறப்பட்டேன்!
தேசம் அமைக்கப் புறப்பட்டேன்!
கைகள் வீசிப் புறப்பட்டேன்!
களத்தில் ஆடப் புறப்பட்டேன்!

வீணைக் கொடியோன் தமிழ்மறவன்
வெற்பை அசைத்த (இ)ராவணனின்
ஆணைக் குள்ளே வாழ்ந்ததுபோல்
ஆட்சி நடத்தப் புறப்பட்டேன்!

எட்டுத் திசையும் தமிழ்ச்சாதி
எருமைச் சாதி போலாகிக்
கெட்டுக் கிடந்த நிலை கண்டு
கேடு தொலைக்கப் புறப்பட்டேன்!

வீசு குண்டால் எறிந்தாலும்
வெட்டி உடலம் பிளந்தாலும்
ஆசைக் கொருநாள் போராடி
ஆவி துறக்கப் புறப்பட்டேன்!

வெந்த நெஞ்சில் எழுந்தகனல்
விழியில் சிவப்பு நிறந்தீட்ட
சிந்து பாடி வெங்கொடுமைச்
செருவில் ஆடப் புறப்பட்டேன்!

மானம் இழந்து தலைசாய்ந்து
மாற்றூர்க் கடிமைத் தொழில்செய்து
கூனல் விழுந்த தமிழ்வாழ்வின்
கொடுமை தீர்க்கப் புறப்பட்டேன்!

கட்டு நொறுங்கக் கை வீசிக்
 களத்தில் ஆடும் வேகத்தில்
 கொட்டும் வியர்வைத் துளியோடு
 குருதி கொடுக்கப் புறப்பட்டேன்!

வாணை இடிக்கும் போர்ப்பறையின்
 வைர முழக்கம் வழிகாட்ட
 தாணை எடுத்துப் புறப்பட்டேன்!
 தமிழர் வாழப் புறப்பட்டேன்!

கால முனிவன் குடில்

யானுந் தானையும் மாமலை காடுகள்
 யாவுங் கடந்து நடை நடந்து
 வானில் முகில்கள் அலைந்தன போலிந்த
 வையத் திசைகள் அலைந்து வந்து
 பேனும் அழுக்கும் பிடித்த தலையொடு
 பிணத்தின் நிலையில் முகங்கறுத்து
 மாண உணர்வில் மறுபடியும் பல
 மலைகள் வழியே நடைதொடர்ந்தோம்!

வீர மிருந்தும் வெறியிருந்தும் பகை
 வெட்டி விழுத்தப் படையிருந்தும்
 தூர நடந்தும் முழக்கமிட்டும் மலைத்
 தோள்களிரண்டும் துடிதுடித்தும்
 போரை நடத்தி முடிக்க எமக்கொரு
 பொழுது வரவில்லை... என்ன செய்வோம்?
 ஆரை நினைத்தழுவோம்? கொடும் ஊழ்வினை
 அதனை நினைத்துப் புலம்பி நின்றோம்!

விழிகள் இரண்டிலும் நீர் வடியும்! என்றன்
 வெந்த மனத்தில் நெருப்பு வரும்!
 மொழிகள் அழுவது போலவரும்! பெரு
 முச்சுக்கள் ஆயிரம் ஓடிவரும்!
 இழிவு சுமந்த தமிழினத்தின் துயர்
 எத்தனை காலம் பொறுத்திருப்போம்?
 அழிவு வருமெனினும் பொறுப்போம்... இந்த
 அலைச்சல் நிலைமை எவர் பொறுப்பார்?

தொடையை அடித்திட்டார்! பல்கடித்தார்! சிலர்
 சோர்ந்து மரத்திலே சாய்ந்திருந்தார்!
 படையில் அவ்வேளை ஒருவன் துடிப்பொடு
 பக்கத்திருந்த நெடும்புதரின்
 இடையில் விரற்குறி காட்டினின்றான்! அந்த
 இடத்தில் ஒரு குடில் கண்டுவிட்டோம்!
 அடையத் துடித்தார் தமிழ்மறவர்... அட
 அங்கோர் புதுவெறி வந்ததடா!

துள்ளி நடந்தன கால்கள்! குடிசையின்
 தூய கதவம் அடைந்து விட்டோம்!
 உள்ளம் சிலிர்க்க நிலை மறந்தோம்! குடில்
 உடையானடிகள் வணங்கி நின்றோம்!
 கள்ளின் வெறிபடைத் தாடினோம்! 'இங்குள
 கடவுளர் யாவர்?' எனமொழிந்தோம்!
 வெள்ளைச் சிரிப்பொடு கால முனிவரன்
 விழிகள் திருப்பி மொழிதலுற்றான்...

கால முனிவன் கூற்று

எனது பெயர் காலமுனி
நானின்றேல் உலகினிலோர்
இயக்க மில்லை!
மனித உயிர் படும் பாடும்
மாநிலத்தில் உருவாகும்
மயக்கம் யாவும்
எனதிறைவன் அறிவதுபோல்
இன்னொருவன் அறிவதெனில்
அவன் யானன்றோ?
பனி மலையும் காடுகளும்
அலைந்து வரும் படைநிலையும்
அறிவேன் மக்காள்!

தோளுயர்த்தி உலகாண்ட
தமிழ்ச்சாதி துடிதுடித்து
மாற்றார் தம்மின்
தாளடிக்கீழ் மடிகின்ற
பேரவலம் தாங்காமல்
முழக்கமிட்டு
மாளடித்தால் அடிக்கட்டும்
எனச் சொல்லி விடுதலைக்கு
மார்பு காட்டி
வாளெடுத்துத் தலை தூக்கி
வந்துள்ளீர் நுந்துணியை
வாழ்த்துகின்றேன்!

செருக்களத்தில் முன்னொருநாள்
மோரியரைச் சிதறடித்தான்
இளஞ்சேட் சென்னி!

பொருப்பெடுத்த தோளுடையான்
குட்டுவனோ வட நாட்டுப்
போரில் வென்றான்!

உருக்கமிலா மாற்றாரைச்
சுந்தர பாண்டியன் ஒரு நாள்
அடக்கி ஓய்ந்தான்!

நெருப்பெழுந்த விழியோடு
தமிழ்மறவர் பொருதகதை
நிறைய உண்டே!

முத்தமிழர் வரலாற்றில்
நேற்றுவரை மூண்டெழுந்த
கொடிய போர்கள்
அத்தனையும் யானறிவேன்
தமிழ் மக்காள்... ஆனாலும்
ஒருசொற் கேளீர்...

பத்தல்ல நூறல்ல
கோடிமுறை போர்க்களங்கள்
பார்த்தேன்... ஆனால்
இத்தகைய படையொன்றை
மாநிலத்தில் இற்றைவரை
கண்டேனில்லை!

வீட்டினிலே பசித்திருந்து
மனையாட்டி வற்றிவிட்ட
வெறும் முலைக்கு
நீட்டுகின்ற பிள்ளையின் கை
தடுத்தழுவாள் என்பதையும்
நினைந்திடாமல்
வாட்டுகின்ற கொடிய பிணி
வறுமையிலுந் தன்மானம்
பெரிதாமென்று

பூட்டுடைத்து விடுதலை நாள்
கொண்டுவரப் புறப்பட்டீர்...
பூரிக்கின்றேன்!

இறப்பதற்கும் சொத்தெல்லாம்
இழப்பதற்கும் அடியுதைகள்
ஏற்பதற்கும்
மறப்போரில் உடற்குருதி
கொடுப்பதற்கும் மலைத்தோளின்
கீழே தொங்கும்
சிறப்புமிகு தடக்கைகள்
அறுந்துபட முழக்கமிட்டுச்
சிரிப்பதற்கும்
புறப்பட்டீர்... அடடாவோ!
தமிழினத்தின் போர்த்திறத்தை
வாழ்த்துகின்றேன்!

முன்பொருநாள் அரசோச்சி
நானிலத்தில் முறைகாத்த
தமிழர் பண்பை
நன்கறிவேன்! அந்நாளில்
உளம் வருந்தி நலிவுற்றார்
எவருமில்லை!
அன்புடையார் தமிழ்மக்கள்
அவர்மாட்டே நிலைத்திருக்கும்
சிறந்த கொற்றம்!
என்பதனால் தமிழாட்சி
வையகத்தில் எழுவதை நான்
அவாவுகின்றேன்.....

இப்புவி யில் தமிழினத்தார்
 பகைவிரட்டி அரசமைப்பார்
 எனிலிவ் வையம்
 அப்பொழுதே நல்லறத்தின்
 வழி நடக்கும்... குறள் படித்தோர்
 அமைச்சராவார்!
 தப்புமுறை அடக்குமுறை
 தறுக்கர்களின் கொடுமையெல்லாம்
 சாய்ந்து போகும்!
 ஒப்பரிய தமிழ்ச்சாதி
 எண்டிசையும் உலகினுக்கே
 தலைமை தாங்கும்!

கதவு திறந் திருப்பதனைக்
 காண்கின்றேன்... தமிழ்மக்காள்...
 எனினும் நீவிர்
 புதுமனையுள் விடுதலையின்
 மாளிகையில் புகுவதெனில்
 தடையொன் றுண்டாம்...!
 விதியெனுமோர் கொடுங்கிழவி
 இடர் புரிவாள்... தமிழினத்தை
 விழவும் வைப்பாள்...
 எதுவரினும் அஞ்சாதீர்!
 எனமொழிந்து காலமுனி
 இன்னும் சொல்வான்....

வேறு

கேட்பீர் தமிழ் மக்காள்... விதிக்
கிழவி மிகக் கொடியாள்!
ஆட்சி தர மறுப்பாள்! உமை
அலைப்பாள்! துயர் கொடுப்பாள்!
நாட்கள் சில போனால் இவள்
நலிவாள்... உடல் மெலிவாள்!
மீட்சி வருமொரு நாள்... அது
வரைக்கும் இவள் திருநாள்!

வையம் பெறு மின்பம் ஒரு
வல்லோன் கொடை யாகும்!
தெய்வம் ஒரு நாளும் அட
தீங்கிழைப்ப தில்லை!
எய்தும் துய ரெல்லாம் விதி
இவளின் விளையாட்டே!
ஐயம் இதில் வேண்டாம்... இறை
ஆற்றல்தனை யுணர்வீர்!

ஆண்டிலொரு நூறு? இலை
அதிலே ஒரு பாதி
தாண்டு முனம் தமிழர்க்கொரு
தனிநா டுருவாகும்!
ஈண்டிதனை இறைவனுமக்
கெடுத்தருளச் சொல்லி
வேண்டினதால் செப்புகிறேன்
விடுக துய ரென்றான்!

காலமுனி உரைத்தான்! படை
மறவர் களிப் புற்றார்!
நீலநெடு வானம் வரை
பாய்ந்தார்! நிலம் வீழ்ந்தார்!

நாலுதிசை யதிரக் கரம்
அடித்தார்! நகை வெடித்தார்!
கோல முகம் படைத்தார்! முனி
குளிர்ந்து மொழி தொடர்வான்...

பூத்த மரம் போல் விளங்கும்
புதிய தமிழ்க் குலமே!
காத்திருந்து கனி பறிப்பீர்...
அதுவரைக்கும் இமைகள்
சாத்தி உறங்காதீர்! படை
வரிசை சரி பார்ப்பீர்!
கூத்து வருமொரு நாள்...உயிர்
கொடுத்து முடி கொள்வீர்!

போர் நாள் வரு முன்னே... இடை
நாளில் தமிழ் மண்ணில்
கூர் வாளிலும் கொடியோர் சிலர்
குடி கொன்றிடப் பார்ப்பார்!
சோர்வால் மனங் குலையா நிலை
கொண்டே செயல் புரிவீர்!
ஓர் நாள் வரும்... அந்நாள் தமிழ்
உய்யுந் திருநாளே!

சாதி யெனுந் தீமை... மதச்
சண்டை தலை தூக்கும்!
வீதி குடி ஊர்களென
வேற்றுமைக ளோங்கும்!
நீதி நெறி சொன்ன தமிழ்
நிலம் இழிவு தேடும்!
மோதி விதிக் கிழவி செயல்
வென்று முர சார்ப்பீர்!

பிச்சை யுண வொன்றே பெரி
 தென்பான் வயிறுடையான்!
 எச்சில் வரு மெனினுந் தமிழ்
 இனத்தை விலை வைப்பான்!
 நச்சு மகன் குடி கேடன்
 நன்றியிலாப் பாவி...
 உச்சி பிளந்திடுவீர்! இவன்
 ஒழிந்தால் விடிவுண்டே!

தீனி முத லென்பான் வயி
 றுடையான்! இவன் தோழன்
 ஈன மகன் தன்ன லத்தான்
 இனத்தை மதிப்பானா?
 தானுயர்வு பெறுவதெனில்
 தாள் பிடித்து நிற்பான்!
 மானம் விலை வைப்பான்! இவன்
 மனைவியையும் விற்பான்!

இழிவுடையான் தன்னலத்தான்
 எதுவரினும் அஞ்சான்!
 அழிவு தமிழ் ழினமடைய
 அத்தனையுஞ் செய்வான்!
 மொழியினிலு மழகு தமிழ்
 மொழி மறந்த கொடியன்!
 குழி நெருப்பில் இவனுடலம்
 கொடுத்து வெறி கொள்வீர்!

என்றுரைத்தான் காலமுனி
 எனது முகம் பார்த்தான்...
 'நன்று கவிக் குழந்தாய்...ஒரு
 நாடமைக்க எழுந்தாய்!

இன்று வரை தமிழ்ப்புலவன்
ஏடெழுதிக் கெட்டான்!
உன்றனைப்போல் களத்திலெவன்
உலவியவ னென்றான்!

ஏடு படைக் கின்ற குலம்
இனிய தமிழ் மொழிக்குக்
கேடு படைப் போ ரதிரக்
கிளர்ச்சி செய்யும் பொன்னாள்
நாடு படைக் கின்ற திரு
நாளென நான் மொழிவேன்...
ஓடு படை யோடு புறம்
உணர்ந்த மறத்தமிழா!

நாள் கனியும் நாள் கனிய
மனங்கனியும் நாட்டில்!
வாள் மறையும்! போர்க்கருவி
கொலை மறையும்! அன்பே
தோள் கொடுக்கும்! தமிழ்ச்சாதி
அறஞ் சுமந்து வெல்லும்!
ஆள்பவராய்த் தமிழினத்தார்
ஆவது மெய் யறிமின்!

என மொழிந்து காலமுனி
இருகரமுந் தூக்கி
புனல் பொழிந்த தென இதழில்
புது முறுவல் சிந்தி
இனியபடி வாழ்த்தி வெறி
ஏற்றி வழி விட்டான்...
முனிவரனின் அடிதொழுது
முழங்கு படை பெயரும்...

பயணம்

நீல மலைக் குறிஞ்சி நிலம்... முல்லைக்காடு
நெல் விளைந்த மருதம் அதை அடுத்தநெய்தல்
கோலிழந்த தமிழன்போல் இருந்த பாலை
கொண்டிருந்த வையத்தின் திசைகளெட்டும்
காலமுனி சொன்னதுபோல் அலைந்தலைந்து
கவிஞன் யான் பட்டதுயர் கொஞ்சமில்லை!
வேலெறிந்து விளையாடும் மறவர் கூட்டம்
விழி சிவந்த கதை தவிர வேறொன்றில்லை!

தமிழ்மண் வளம்

தொல் புவியின் திசைமுழுதும் அலைந்து வாழ்வின்
துயர் முழுதும் உணர்ந்துபுது வேட்கை
தூண்ட
நல்ல நறுங் கனிச்சோலை மலர்த்தோட்டங்கள்
நாற்றிசையுஞ் சூழ்ந்துள்ள தமிழர்மண்ணின்
எல்லையிலே மறுமுறையுங் காலைவைத்தோம்...
எழில் மிகுந்த வேங்கடமுந் தெற்கு நோக்கிச்
செல்லுங்கால் ஈழத்தே தமிழர் வாழும்
திருநிலமும் இடைத்தமிழர் நிலமுங்
கண்டோம்!

பொன்னிருக்கும் அடிலிலத்தில் காலை யூன்றிப்
புனல் சொரியும் மலையிருக்கும்! புனலினுள்ளே
செந்நிறத்தில் மணிபுரளும்! ஆற்றோரத்தில்
செங்கரும்பும் கதிர் வயலும் செழித்து நிற்கும்!

கன்னியரின் விழியோடிக் காதைத்தொட்ட
கதைபோலப் புனல்பாய்ந்து கடலை முட்டும்!
பன்னெடு நாள் ஆழிக்குள் விளைந்த முத்தம்
பளபளக்கும் தாணையது பயணம் போகும்!

கயல்தாவி விளையாடப் பாய்ந்த தண்ணீர்
கடலோரம் குளமாகி உப்பாய்க் காயும்!
மயிலாடிக் களிகொள்ள வானத்தின் மேல்
மழைமேகம் நாடோறும் பந்தல் போடும்!
வயலோரம் கரும்பாலே வேலி நிற்கும்!
வாழையில் தலைசாய்த்த கனிக்குலைக்குள்
ஒயிலாக அணிற்பிள்ளை உறங்கிநிற்கும்...
உணர்ச்சி மிகு படைக்கூட்டம் உருகிச்
செல்லும்!

நெடுந்தென்னந் தோப்பிற்குள் நிலவுசெல்ல
நினைக்கும்... பின் முடியாமல் தோற்றுப்
போகும்!

ஒடிந்துள்ள பழமோலை உதிரும்... அந்த
ஒரு சின்ன வழியூடே தென்னந்தோப்பில்
கடுந்தொல்லைப் பட்டுப்பின் நிலவு பாயும்!
களைத்துப்பின் வெளியேறும்! பனைகள்வானம்
இடிந்ததோ எனச்சென்று நிலவைமோதி
இழிவாக நகைசெய்யும்! படையுமேகும்!

மண்ணுக்குள் இருக்கின்ற கரியுமெஃகும்
மற்றுள்ள கனிவகையும் வெட்டிப் பேர்த்து
பன்னூறும் உழைப்பாளர் வெளியே தள்ள
பக்கத்தே தொழிலாலை சங்கமூதும்!
விண்ணூரும் மேகம் போல் பசுவின் கூட்டம்
வீடெல்லாம் பால்பெய்து விட்டதாலே
பெண்ணூர்தம் மத்தோசை பெரிது கேட்கும்...
பெயர்கின்ற தாணைக்கோ பெருமூச்சோடும்!

தேயிலைத் தளிர்கொய்த மகளிர் பொற்கை
 தீண்டினால் மெய்யெல்லாம் மணக்குமென்று
 பாயிலே புகழ்வார்த்தை மிஞ்சும்... மாவின்
 பழம் விற்ற உங்கள் கை இனிக்குமென்று
 சேயிழை பதிலொன்று சிந்தும்... வீட்டுச்
 சிறு சாளரத் தூடாய் வீசுந்தென்றல்
 ஆயிழை காதலன் அன்பின் சொற்கள்
 அவை கொண்டு வரும்! தாளை அசைந்து
 செல்லும்!

வேரோடு பலாக்கனி தொங்கும்! ஆங்கு
 வெள்ளாடு பழத்தின்மேல் முதுகுதேய்க்கும்!
 நீரோடை வெள்ளத்தில் மீனையுண்டு
 நெஞ்சத்தால் வெறிகொண்ட கொக்கினங்கள்
 கூரான வாய்கொண்டு மரத்தின் கொம்பில்
 கூட்டுத்தே னுடைத்தலும் தேனின்று
 பாரெல்லாம் பெருக்கெடுத்த தோடும்! அங்கோர்
 படைமட்டுந் தள்ளாடிப் பயணம் போகும்!

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டின் மேன்மை கண்டும்!
 எழில் கண்டும் ஊர்கின்ற படைஞரெல்லாம்
 செவ்வானம் போலான நெஞ்சங்கொண்டார்!
 செல்வத்தில் குறையாத தமிழர் நாட்டை
 எவ்வாறு பிறநாட்டார் ஆள்தல் கூடும்?
 எதுக்காகக் கடன் பட்டோம்? அடிமைப்
 பட்டோம்?
 ஒவ்வாது நீதிக்கே ஒவ்வாதென்றார்!
 உளஞ் சோர்ந்தார்.... நடையாலும் இளைத்துப்
 போனார்!

பணத்தோட்டம் அழகான தமிழர் நாடு
 பார்க்கின்றோம்... என்றாலும் பசியால் வாடும்
 பிணக்கூட்டம் பார்க்கின்றோம்... ஓடுகொண்டு
 பிச்சைக்குப் போவோரைப் பார்க்கின்றோம்
 நாம்!

பிணக்கூட்டம் போலிங்கு வாழ்ந்தோமெங்கள்
 நிலச்செல்வம் மாற்றார்க்கே கொடுத்து
 வந்தோம்!

பணத்தோட்டம் இருந்தென்ன? பலன்கண்டோமா?
 பாழுற்றோம் எனநெஞ்சம் பதறிச் சோர்ந்தார்!

குன்றத்தின் மலர்ச்சோலைக் குள்ளே பாய்ந்து
 குளிர்ந்தென்றல் விளையாடும் மாலைப்போதில்
 என்றைக்கும் இல்லாத துயர் கொண்டாடும்
 இதயத்தின் சுமை தாங்கி யிருந்த வீரர்
 நின்றதோர் மரத்தின்கீழ் மரமே போன்று
 நின்றிட்டார்....! படைவீரர் நிலைமை
 கண்டேன்....

என்றங்கு புறப்பட்டான் இரவுத்தேவன்!
 இளைப்பாற நடைகொண்டார் இருந்தோ
 ரெல்லாம்!

படை இளைப்பாறல்

மலைமீது மலைசாய்ந் தாற்போல்
 மழை மேகம் இறங்கினாற் போல்
 மலை நின்ற சோலைக் குள்ளே
 மாவீரர் இருக்கை கொண்டார்!

மலை தாவி நடந்து வந்த
மயக்கத்தி லுறக்க மென்றோர்
மலையேறி விழுத லுற்றார்...
மரணம்போல் துயிலுங் கொண்டார்!

தானைதான் உறங்கி நிற்கும்...
தமிழ்வீரம் உறங்கிப் போமா?
மானத்தில் வளர்ந்த வீரர்
மலைத் தோளின் அழகு பார்த்தும்
வானையே ஒத்த மார்பின்
வடிவினைப் பார்த்து மங்கே
நானொரு மனிதன் மட்டும்
நனிதுயில் மறந்து நின்றேன்!

எழில்பூத்த மலர்ச்சோலைக்குள்
இருளோடி மறையும் வண்ணம்
ஒளிபூத்த தென்ன வானில்
ஓவிய நிலவு தோன்றி
விழிபூத்த நிலையில் நானோ
வெறிபூத்த மனித னானேன்...
களிபூத்த நெஞ்சி னோடு
கால் போன போக்கில் போனேன்...

பொன்மழை பொழியும் வண்ணப்
புதுநிலா வானின் மேலே
என்னையும் இழுக்கும்... கால்கள்
இயலாமல் நிலத்தில் நிற்கும்!
மென்மலர் பூத்த பொய்கை
மேலெழுந் தாடும் வண்டின்
இன்னிசை நிலத்தின் மேல் நான்
இருப்பதே சரியென்றோதும்!

ஒப்பிலா அழகில் பூத்த
 ஒளிக்காட்டில் கவிஞ னென்னை
 இப்படிக் கொணர்ந்த நெஞ்சம்
 இளமையில் தோய்ந்த நெஞ்சம்
 அற்புதங் காட்டி வைக்க
 அழைத்தது போலும்... ஆமாம்...
 செப்பவும் முடிய வில்லை
 செந்தமிழ்க் கவிதை சொல்வேன்...

அழகடா அழகுக் கோலம்!
 அவள் கோலம் அமுதின் கோலம்!
 தழலிலே வெந்த கட்டித்
 தங்கத்தின் புதிய கோலம்!
 பழகவோ எதிரே வந்தாள்...
 பைந்தமிழ்க் கன்னிப் பாவை?
 நிழலிலே ஒதுங்கி நின்று
 நெஞ்சத்தை அருகில் விட்டேன்...

தமிழ்க் கன்னி தோற்றம்

எத்தனை எத்தனை இன்பக் கனவுகள்...
 என்ன புதுமையடா! — அட
 புத்தம் புதுக்கிளி சோலைப் புறத்திலே
 போடும் ஒலியிவளோ? — வந்து
 கத்துங் குயிலின் இசையோ? கலைமயில்
 காட்டும் புதுக்கூத்தோ? — அட
 முத்தமிழ்க் கன்னியின் பேரெழிலை யொரு
 மொழியில் உரைப்பதொடா?

மன்னர் வளர்த்த புகழுடையாள்! இவள்
 மக்கள் உறவுடையாள்! — நல்ல
 செந்நெல் வளர்க்கும் உழவ ரிசையில்
 சிரிக்கும் அழகுடையாள்! — சிறு
 கன்னி வயதின் நடையுடையாள்! உயர்
 காதல் வடிவுடையாள்! — தமிழ்
 என்னு மினிய பெயருடையாள்! இவள்
 என்றும் உயிருடையாள்!

முந்திப் பிறந்தவள் செந்தமி ழாயினும்
 மூப்பு வரவில்லையே! — மணச்
 சந்தனக் காட்டுப் பொதிகை மகளுக்குச்
 சாயல் கெடவில்லையே! — அட
 விந்தை மகளிவள் சிந்தும் உணர்ச்சியில்
 விழிகள் சுழலுதடா! — கவி
 தந்து சிரிக்கும் அழகன் எனக்கிவள்
 தன்னைத் தரவந்ததோ?

தெள்ளு தமிழ்மகள் வண்ண முகத்திலே
 செம்மை கொலுவிருக்கும்! — ஒளி
 கொள்ளும் இதழில் மலர்நகை யொன்று
 குழைந்து குழைந்திருக்கும்! — உயிர்
 அள்ளும் விழிகள் இரண்டிலு மாயிரம்
 ஆற்றல் நிறைந்திருக்கும்! — இவள்
 உள்ள மிருக்கும் இடத்திலே காதலும்
 ஒளிந்து மறைந்திருக்கும்!

தேனுங் கணியும் மதுவுங் கலந்தொன்று
 சேர்ந்த உடலுடையாள்! — கன்னி
 மானமெனு மெழில் ஆடையணிந்து
 மயக்கப் பிறந்தவளோ? — அட

நானு மிவளும் இருக்கு முலகிலே
 நாணம் இருக்குமோடா? — நாங்கள்
 வான மளவு பறந்துவிட் டோமிந்த
 வையம் தெரியவில்லை!

காலின் சிலம்பும் வளையும் இசையொலி
 காட்டப் பறந்து வந்தாள்! — அந்த
 நூலின் இடையிலே கைகொடுத்தும் விழி
 நோக்கில் உயிர்கொடுத்தும் — ஒரு
 வேலின் விரைவில் பறந்துவந்தேன்! அவள்
 வெள்ளை மனந் திறந்து... — புதுப்
 பாலின் சுவையும் வெறியுங் கலந்தொரு
 பாடம் நடத்துகின்றாள்...

தமிழ்க் கன்னி காதல்

வண்ணத் தமிழ்க்கன்னி வாய்திறந்து
 சொல்லுகிறாள்...
 மண்ணிற் பிறந்து மணிக்கவிதை பாடிவரும்
 பூங்குயிலே உன்னைப் புகழ்வதற்கு நான் யாரோ?
 ஏங்கும் இளவஞ்சி எப்படியோ பேச்சுரைப்பாள்?
 காத லுருகிவரும் காலத்தில் வாய்மழலை
 பாதிவரும்... மீதி பதுங்கிவிடு மென்பார்கள்!
 ஆனாலும் பொல்லாத ஆசையினால் நானொருத்தி
 ஏனோ புதுவிதமாய் இன்று புலம்புகிறேன்!
 திட்டமிட்டுப் பேசத் தெரிந்தவள்போல்
 பேசுகிறேன்!

கொட்டி முழக்கும் கடல்போலக் கூவுகிறேன்!
 வண்ணக் கவிஞன் வலக்கரத்தில் நான்கிடந்து
 கண்மயக்கங் கொண்டு கதைபேசங் காலமிது!

நெஞ்சிற் கவலையில்லை! நீலக் கருவிழிகள்
கொஞ்சம் ஒளிமுகமும் கூராயொரு மூக்கும்
ஏலேலோப்போடும் இதழ்ப்படகும் கொஞ்சம்போல்
மேலே விழுந்திருக்கும் மீசைக் கருப்பழகும்
பட்டினியால் சோர்ந்தாலும் பார்க்கப் பிடிக்கின்ற
கட்டழகு மார்பும் கவிஞனிடங் காண்கின்றேன்!
வானத் தளவு வளர்ந்திருக்கு மென்றலைவன்
மானத்தின் தோளில் மலர்க்கொடிபோ

லாடுகிறேன்!

பாவை எனக்கென்ன பஞ்சம்? எனினுமொரு
தேவை யுரைப்பேன்.... தெரியாதா மன்னவனே...?
விண்ணின் கதிர்வெடித்து வீழ்ந்த சிறுகோளம்
தண்ணென்று மாறித் தரைபிறந்த காலத்தில்
முன்னம் பிறந்த முதல்மனிதன் வீட்டினிலே
கன்னி பிறந்தேன்... பிறந்துவந்த காலமுதல்
நாலு திசையும் எனக்கிருந்த நல்லபுகழ்
காலம் அறியும்! வரலாறு கண்டறியும்!
செப்பேடறியும்! செதுக்கிவைத்த கல்வெட்டில்
எப்படியு மிந்த எழில்மகளின் பேர்விளங்கும்!
தென்னன் மதுரை சிறப்புடைய வஞ்சிககர்
பொன்னி நதிபாயும் புகார் நகரம் ஈழநகர்
ஆன தமிழ் நாட்டின் அரசினான் என்றாலும்
சிந்து வெளிப்பரப்பும் சீறிக் கடல்பறித்த
தென்குமரி மண்டலமும் தேடிப் புதைபொருளின்
தன்மை அறிந்தவர்கள் இந்தத் தரை முழுதும்
என்னுடைமை என்றே எடுத்துரைப்பர்!

முன்பெல்லாம்

மன்னரணி மாடத்தில் மாபுலவர் கூடத்தில்
செங்கோ லிருந்த சிறப்புடைய மாளிகையில்
தங்கி யிருந்தேன்... தலைவிதியோ மன்னவரே?

பொத்தென்று வீழ்ந்தேன்... புகழ்கெட்டுப்

போனேனே!

கொண்ட முடியிழந்து கோல வடிவிழந்து
பண்டைச் சுகமிழந்த பாவி எதுசெய்வேன்?
நாலுபேர் பார்த்து நகைப்பதற்கும் ஊராரின்
கேலி உரைக்கும் கிளிப்பிள்ளை என்செய்வேன்?
என்னால் வயிற்றுணவு தேடு மெழுத்தாளர்
என்னையே விற்றுப் பிழைக்கும் இழிநிலையில்
ஆரிடம்போய்ச் சொல்லி அழுவேன்?

தமிழினத்தில்

வேறிடம் நான் போனாலும் வெட்கமிலாப்

பாவிகள்

பிச்சையிடும் மாற்றாரின் பின்னால் அடிசுமந்து
கச்சையிலார் போலக் கடுகளவும் மானமின்றி
நாட்டை அடகுவைத்தும் நாலுநாள் சோற்றுக்கு
காட்டிக் கொடுத்தும் கதை நடத்துங் காலத்தில்
எங்கு நான் போவேன்...? எளிய தமிழ்ச்சாதி
நூறுவகைச் சாதி நொடிக்கோர் புதுச்சாதி
வேறாய் உருவாக்கி வெவ்வேறாய் மோதுண்டு
தானே அழிந்து தலைசாயும் இந்நாளில்
எங்குதான் போவேன்? எதிர்கால மொன்றில்லாப்
பெண்ணின் நிலையேனோ பெற்று விட்டேன்...

நான் பொழியும்

கண்ணீர் நதிக்குக் கரையொன்று தேருதா?

என்றுநான் ஏங்கி யிருக்கையிலே பூமலரும்

குன்றத்தில் வந்தீர்... கொடுத்துவைத்தேன்!

பொய்யில்லை!

வானமழை பார்க்கும் வயலுழவர் கண்ணெதிரே

போனமழை போலப் புறப்பட்டு வந்துள்ளீர்!

வண்ணக் கரத்தால் வளைக்கின்றீர்... ஏழையின்

எண்ணம் பலிக்காமல் என்செய்யும்? நாளைக்கே

கோல முடிபெறுவேன்... கொண்ட பழம்பெருமை
மீளப் பெறுவேன்... மிகப்பெரிய மண்பெறுவேன்!
இல்லையா மன்னவரே? என்றாள் தமிழ்க்கன்னி!
முல்லைச் சிரிப்பொன்றை முடித் திறந்து

வைத்தாள்!

நெற்றிப் பிறையின்கீழ் நின்ற புருவத்தைச்
சற்று வளைத்தாள்... சரிந்த தலையோடு
காதல் விழியிரண்டில் கைபொருத்திக்

கூப்பிட்டாள்!

சேதி தெரிந்து சிறகடித்து நான் போனேன்!
என்கரத்தி லாடும் இவளருகில் இன்னும்நான்
உன்னிப் பறப்பதெனில் உள்ளுணர்வே

காரணமாம்!

போதை யுலகம்... புலவனுக்குப் பொன்னுலகம்!
வாதை யுலகம் வலம்வந்த வேகத்தில்
கூடல் மகளின் கொதிக்குமுடல் சூட்டினிலும்
வாடும் அவளின் வரலாற்றுச் சூட்டினிலும்
நானொருவன் சூடாகி நல்ல வெறிபடைத்து
தேனமுத மங்கை தமிழ்க்கன்னி என்னுடையாள்
பட்ட துயரம் பறக்க இடிமுழக்கம்
கொட்டி நெடுவான் குலைந்து முகிற்கூட்டம்
ஓசைப் படவும் உலகம் நடுங்குறவும்
ஆசைத் தமிழ்மேல் ஆணை யுரைக்கின்றேன்...

தமிழ்மேல் ஆணை

தங்கத் தமிழ்மிசை ஆணை! — என்றன்

தாய்நிகர் தமிழக மண்மிசை யாணை!

சிங்க மறத்தமிழ் வீரர் — எங்கள்

செந்தமிழ்த் தோழர்தம் தோள்மிசையாணை!

சங்கு முழக்கி யுரைப்பேன்... — நாளை
சண்டைக் களத்திலே சாக வந்தாலும்
மங்கிக் கிடக்குந் தமிழை — மீண்டும்
மாளிகை ஏற்றி வணங்கியே சாவேன்!

கன்னித் தமிழ்மகள் தெய்வம்! — அவள்
காதல் அருள்விழி காட்டிவிட்டாளடா!
என்ன சுகமினித் தேவை? — இந்த
எலும்புந் தசையு மெதுக்கடா தோழா?
மின்னி முழங்குது வானம் — இடி
மேகத்தி லேறி வலம் வரவேண்டும்!
தின்னப் பிறந்து விட்டோமா? — அட
செங்களம் ஆடப் புறப்பட்டுவாடா!

நேற்று மதிப்புடன் வாழ்ந்தோம்! — இந்த
நிலத்தின் திசைகளனைத்தையும் ஆண்டோம்!
ஆற்றல் மிகுந்த தமிழை — அரி
யணையில் இருத்தி அழகு சுவைத்தோம்!
சோற்றுப் பிறவிகளானோம்! — இன்று
சொந்தப் பெருமை யிழந்து சுருண்டோம்!
கூற்ற மெதிர்த்து வந்தாலும் — இனிக்
கூனமாட்டோ மென்று கூவடா சங்கம்!

தென்றல் தவழ்ந்திடும் மண்ணில் — நாங்கள்
தீயும் புயலும் வலம்வரச் செய்வோம்!
குன்றும் மலையும் நொறுக்கி — இந்தக்
கொடிய உலகம் பொடிபடச் செய்வோம்!
என்றும் இனிய தமிழை — அட
இன்னுயிர் மூச்சை அமுதக் குழம்பை
மன்றம் மதித்திட வில்லை — என்றால்
மக்கள் உலகம் எதுக்கடா தேவை?

கூவும் அலைகடல் மீதும் — பொங்கிக்
 குமுறி வெடிக்கும் எரிமலை மீதும்
 தாவும் வரிப்புலி மீதும் -- எங்கள்
 தடந்தோள் மீதுமோர் ஆணையுரைப்பேன்....
 நாவும் இதழு மினிக்கும் — இன்ப
 நற்றமிழ் மொழிக்கோர் நாடுங் கொற்றமும்
 யாவும் உடனிங்கு செய்வோம்! — இந்த
 யாக்கை பெரிதோ? தமிழ்பெரிதோடா?

‘கொட்டு தமிழா முரசம்! — அட
 குறட்டைத் தூக்கம் நிறுத்தடா என்று’
 வெட்ட வெளியிடைக் கூவி — என்றன்
 விழிக ளெதிரே தமிழ்மகள் வாயின்
 பட்டு முறுவல் சுவைத்தேன் — அவள்
 பார்வை எதிரே மறைந்தனள் கண்டீர்!
 சட்டென் றுலகில் விழுந்தேன்! — என்றன்
 சங்கொலி கேட்டு விழித்தது தாளை!

காலையும் களமும்

கண் விழித்த படையினைப் போல்
 கதிர் விழித்த வானகத்தில்
 பண்ணிசைத்த குருகினங்கள்
 பறந்து வரும்... விடுதலையின்
 பொன்னினைவு பாய்ந்து வரும்!
 புலம்பலிலே தமிழரசி
 முன்னிரவில் சொன்னதெலாம்
 முகஞ்சிவக்க வெறிபடைக்கும்!

நீலநெடு வரைப்புறத்தில்
 நெஞ்சினிக்க வாய் திறந்து
 காலமுனி யுரைத்தகளம்
 கண்டுவர மனந்துடிக்கும்!
 ஓலமிட்ட சங்கொலியால்
 உணர்ச்சிகொண்டு நின்றபடை
 வேலெடுத்து நின்றது போல்
 விழியிரண்டும் துடிதுடிக்கும்!

அன்னையிடம் குடித்தமுலை
 அமுதத்தின் தமிழ்மானம்
 என்னுயிரில் இரத்தத்தில்
 இணைந்துநின்ற காரணத்தால்
 கன்னிமகள் தமிழணங்கின்
 கறைதுடைத்து நொடிப்பொழுதில்
 பொன்முடியைக் கொண்டுவரப்
 போர்நெஞ்சம் வழிபார்க்கும்!

இவ்வணமாய் நினைவலைகள்
 எழுந்தடித்த நெஞ்சத்தில்
 வெவ்வேறு திட்டமெலாம்
 வேர்விட்டும் போர்க்களத்தில்
 கொவ்வைநிறச் செங்குருதி
 கொட்டுதற்குக் கண்ணெதிரே
 எவ்வழியுந் தோன்றாமல்
 இளமேனி பதைபதைக்கும்!

எத்தனைநாள் எடுத்தகொடி
 எத்தனைநாள் அமைத்தபடை
 இத்தனைக்கும் களமெங்கே...?
 எனப்புலம்பி நின்றவனை

குத்துபடை மறவர்களில்
 குன்றமிசை யிருந்தொருவன்
 தித்திக்கும் பாவலரே....
 செருக்களமா? அதோ! என்றான்!

உணர்ச்சி

என்னடா தோழா செருக்களமா? அட
 எங்கேயடா? எனக் கூவிச்
 சொன்னவன் நின்ற மலை முடியின்மிசை
 துள்ளி அவாவுடன் தாவி
 என்னிரு கண்கள் எதிரினிலே தொலை
 இடத்தி லெதிர்ப்படை கண்டேன்!
 பின்னோரு வார்த்தை யுரைப்பதுண்டோ? கொடி
 பிடித்துப் பறக்குது தாளை!

குன்றங்கள் தாவிக் கொடும்பகைவர் தலை
 கொண்டு வரும்படை போலே
 சென்றது தாளை செருக்களத்தின்மிசை
 செப்புகிறார்... அட மாற்றார்
 கொன்றிடல் போலும் வசைமொழிகள்! எழில்
 கொஞ்சந் தமிழ்மொழி மேலே!
 நன்றடா நன்று...பிறமொழிகள் தமிழ்
 நாட்டை யழிக்கவோ? பார்ப்போம்!

சித்திரச் சோலைப் புறத்தினில் வானிடை
 சிறகை அடித்தொலி செய்தே
 கத்திப் பறந்த பறவை அணியெனக்
 காற்றில் பறக்குது தாளை!

புத்தொளி வீசும் விழிகளைப் பாடவோ?
 முச்சுப் புயலை எழுதவோ?
 தத்து நடைத்தமிழ் தாணைநடையினைப்
 பாடத் தகுமோ தமிழரே?

குழப்பம்

கோடித் தடந்தோளாம் — அங்கே
 குன்றமொரு குவையாம்!
 ஆடி வருங் கடல்கள் — களத்தில்
 ஆயிரம் ஆயிரமாம்!

விழியும் நெருப்பு மொன்றே! — மறவர்
 விரைவும் புயலுமொன்றே!
 மொழியும் இடியுமொன்றே! — வெம்போர்
 முனையை எதுமொழிவேன்?

உள்ளம் மலைக்குவமை! — அங்கே
 உடல்கள் புலிக்குவமை!
 வெள்ளம் படைக்குவமை! — மறவர்
 வெறிக்கும் உவமையுண்டோ?

மெய்கள் சிலிர்த்திடவே — வீரம்
 மிளிர்ந்த களப்புறத்தில்...
 ஐயோ! ஒரு நொடியில் — நிகழ்ந்த
 அழிவை எதுபுகல்வேன்?

கூனல் விதிக்கிழவி — பாவி
 கொடுமை இழைத்தனளோ?
 போன பிறவியிலே — தமிழன்
 புரிந்த கொடுவினையோ?

என்ன மொழி யுரைப்பேன்? — அந்த
இழிவின் நிலை சிறிதோ?
தென்னர் படைக்குவியல் — களத்தே
சிதைந்து குலைந்ததடா!

பார்ப்பான் மிகவுயர்ந்தோன்... — அவனே
படையை நடத்திடுதல்
சேர்க்கும் பெருமையென்றான் — ஒருவன்
சின்னச் செயல்புரிந்தான்!

ஓங்கி வளர்ந்த மரம் — காற்றில்
உடைந்து விழுந்தது போல்
ஆங்கு தமிழ்மறவர் — நூராய்
ஆனால் நொடியினிலே!

ஆதிப் புகழுடையோர் — உழவர்
என்றார் சிலர் அடித்தே!
சாதிக் கொடுமையாடா — இதுதான்
சனியன் எனும் பொருளோ?

செம்படவன் குதிப்பான்! — அங்கே
செட்டி செருக்குரைப்பான்!
கும்பம் சரிந்தது போல்... — தமிழர்
கூட்டம் சிதைந்ததடா!

கண்கள் அனல் சுழற்ற — நெஞ்சம்
காய்ந்து சருகுபட
விண்ணில் இடிசிதற — நானே
வேதம் முழக்குகின்றேன்...

சாதிப்பிரிவினை எதிர்ப்பு

‘என்னருந் தோழா! உனக்கொன் றுரைப்பன்...

இதுகேள் நீ களத்திலே

பன்னெடுங் காலம் அலைந்த தனைத்தும்

பாழடா...! குதிக்கின்றாய்!

சின்னக் கதைகள் வளர்க்கிறாய்! இது

சிறுமையல்லவோ மூடா?

உன்னையே நூறாய்ப் பிரிக்கின்றவன் நீ

ஒருவனே... அட பாவி!

எண்டிசை வையம் முழுவதும் — நீதி

இயற்றிவைத்த — நீ ஏனோ

கொண்டவு ன் நாடு குலைந்திடவீணே

கொடுமை செய்தனை... ஏடா?

உண்டொடா சாதி? எவன்வைத்த சட்டம்?

உணர்க நீ... தமிழ்நாடு

துண்டு துண்டானால் தோல்விதான் மிச்சம்!

துயரம் ஏனடா தோழா?

முல்லையை வண்ண மயிலை மதித்த

முடிவேந்தர் குலமொன்றில்

இல்லையோ மாந்தரிடத்தில் இரக்கம்?

இழிவோ மனிதரெல்லாம்?

நல்ல பண்பாடு மறந்ததோ நாடு?

நாட்டைக் கெடுத்தவன் யார்?

நில்லடா... இன்றே புதுநிலை கொள்வாய்!

நிறுத்துக சாதி பேதம்!

கற்றவர் கூடி அறிவுரை செய்க!
 கயமை ஒழிக தோழா!
 நற்றமிழ் மக்கள் அனைவருமொன்றே!
 நாமெலா மொரு கூட்டம்!
 ஒற்றுமைச் சங்கம் முழங்குக! நெஞ்சம்
 உயர்கவே!' எனக்கூவி
 சுற்றிநின் றுடும் படைமுகம் பார்த்துத்
 தொடர்ந்து மொழிதலுற்றேன்!

வேறு

காட்டு மரங்களிலே
 கள்ளர் மரம் ஐயர்மரம்
 தோட்டிமர முண்டோடா தோழா?
 நாட்டு மனிதரிலே
 வேற்றுமைகள் காட்டுகிறாய்...
 நட்மரம் உன்னைவிட மேலா?

கூண்டுப் பறவையிலே
 குறப்பறவை இழிபறவை
 தீண்டாப் பறவையுமுண்டோடா?
 ஆண்டிப் பிறவியென்றும்
 அம்பட்டனென்றுங் குலைப்பாய்...
 அறிவால் விளைந்துவிட்ட கேடா?

ஓடும் அணில்களிலே
 உயர்ந்த அணில் தாழ்ந்த அணில்
 கூடிக் குழப்பமிட்ட துண்டோ?
 ஏடு படித்து வந்த
 முடர்களே சாதிகுலம்
 என்பதெல்லாம் மானிடர்க்கு நன்றோ?

கோல நதிகளிலே

குலம்பிரித்து நாலு நதி
குழம்பி இதுவரைக்கும் போச்சா?
சாலைப்புறத்தினிலே...

சண்டையிட்டு மோதுகிறீர்...
சாதியினால் நன்மையேதும் ஆச்சா?

தேனின் மலர்களிலே

சேரிமலர் செட்டிமலர்
பூணூல் அணிந்தமல ருண்டோ?
ஈனப் பிறவிகளே

இழிவுயர்வு பார்ப்பதுதான்
இறைவனுக்கு நீங்கள் செய்யுந்தொண்டோ?

வேறு

ஆற்றுகின்ற தொழிலாலே வருமோ சாதி?

ஆர் சொன்னார்? பாவிகளே... அழகுவாயில்
ஊற்றெடுக்கும் மொழியாலே மலருஞ்சாதி!
ஒரு சாதி தமிழ்ச்சாதி! உணர்க இன்றே!

எண்ணத்தை எழுத்தாக்கிச் சொல்லுமாக்கி

இலக்கியமா யுருவாக்கி இன்பமாக்கி
வண்ணப்பூந் தமிழரசி வளர்த்த சாதி
வரலாற்றில் தமிழ்ச்சாதியொன்றே கண்டீர்!

ஓடையிலே கண்ணாடி போன்ற நீரில்

ஓளிநிலவு முகம்பார்க்கக் கவிஞர் கூட்டம்
ஏடெழுதித் தமிழ் சுவைத்த நாட்டிற்சாதி
எமதுதமிழ்ச் சாதியன்றி

இன்னொன்றுண்டோ?

வயற்புறத்தே ஒருபறையன் உழவர் மங்கை
வண்ண இதழ் அமுதுண்ட மயக்கமாடி
இயற்றமிழால் வாய் நிறையக் கதைகள் பேசும்
இனிய தமிழ்ச் சாதியடா எங்கள் சாதி!

அன்னை யெனு மியற்கைத்தாய் மொழியைத்
தந்தாள்...

அப்பொழுதே தமிழ்ச்சாதி யாகிவந்தோம்!
சின்னமன முடையார்கள் செய்தசாதிச்
சீர்கேட்டை நாமென்றுஞ் செய்ததுண்டோ?

தமிழ்ச்சாதி மாற்றினத்தைப் பழிப்பதில்லை!
தாழ்வென்று முயர்வென்றும் குதிப்பதில்லை!
அமிழ்தான தமிழுக்கோர் அழிவுவந்தால்
அது பொறுப்பதில்லை... ஒருநாளுமில்லை!

பூமிமிசை மொழியொன்றே பொருளாங்கண்டர்!
புன்மையடா... குலமுறைகள் பொய்யின்
கூட்டம்!

தேமதுரத் தமிழ்மீதி லாணையேற்பீர்!
தீண்டாமைப் பொய்தொலையத் தீவைப்பீரே!

போர்க்களத்தில் இவ்வழி நான் முழக்கமிட்டுப்
புலம்பினின்றேன்! கண்ணெதிரே தமிழ்
ரெல்லாம்

ஓர்நொடிக்குள் புது வேகம் உதைத்ததாலே
ஒற்றுமைதான் பெரிதென்றார்... ஒருவன்
சொல்வான்!

சமயப்பிரிவினை எதிர்ப்பு

சாதி பொய்யெனச் சாற்றிவிட்டார்! — ஐயா
சமயமும் பொய்யாமோ?

ஆதி சைவமென்றேயுரைப்போம் — நாங்கள்
அரனின் திருக்கூட்டம்!

மீதி யுள்ளவை கீழ்மதங்கள் — சைவம்
மெய்மதமாங் கண்டார்!

நீதி மெய்யெனில் சைவருக்கே — இந்த
நிலமென் றுரைத்திட்டான்!

ஏன்ன கேட்டா... செந்தமிழர் — மண்ணில்
எத்தனை வேற்றுமைகள்!

சின்னச் சாதியைச் சாகடித்தேன்! — இன்னும்
சிக்கல் தொலையவில்லை!

என்ன கேட்டா... என்றிருந்தேன் — அங்கே
இன்னொருவன் வெறியில்

முன்னர் வந்தது விஷ்ணுமதம் — என்றான்
முண்டது போரங்கே!

தீயை மிதித்தவனாய் நின்றேன் — ஐயோ
சிந்தை துடிக்கையிலே

தூய குர்ஆனில் ஆணையிட்டே — அங்கு
துள்ளி யொருவன் சொல்வான்...

ஆய தெய்வங்கள் அனைத்திலும் — நாங்கள்
அல்லா பெரியதென்போம்!

தாயை இழப்போம்... இஸ்லாமெனில் — எங்கள்
தலையும் வைப்போமென்றான்!

புத்த மதமென்பான் ஒருவன் — அங்கே
 பொங்கிக் குரல்கொடுத்தான்!
 மெத்தப் பெரிது சைனமதம் — என்று
 மேலுமொருவன் சொன்னான்!
 மொத்த மதங்களும் பொய்யடா — என்றான்
 மூலையில் இன்னொருவன்!
 சித்திரமொன்று சிதைந்தது — போலே
 சிதைந்ததடா தாளை!

மானம் பெறவே புறப்பட்டோம் — சீச்சீ
 மாற்றூர் கண்ணெதிரே
 ஈனம் படைக்கவோ எழுந்தோம் — நெஞ்சம்
 ஏங்கி அழுதபடி...
 ஊனமுற்ற தமிழன் நிலை — கண்ட
 உள்ளத் துடிப்பினிலே
 வானம் இடியவும் பூகம்பம் — ஒன்று
 வரவு மோசையிட்டேன்...

நில்லுங்கள் தமிழ் நாட்டினரே — உங்கள்
 நெஞ்சமும் பாழாச்சோ?
 பொல்லாப் பகைவர் முன்புறத்தே — நின்று
 பூசல் வளர்த்துகிறீர்!
 வெல்லும் படையே கொண்டுவந்தீர் — பாதி
 வேளையில் என்செய்தீர்?
 தொல்புகழ் சாய்க்கத் துணிந்தீரோ?... என்று
 தொடர்ந்து சிலசொல்வேன்!

நாலு மதங்களும் பேசுவீர் — பேசும்
 நாக்கை மறந்துவிட்டீர்...!
 கோல மகளாம் தூயதமிழ் — வஞ்சி
 கொள்ளை யுணர்வளித்தாள்!

முலை நெஞ்சம் இயக்கிவைத்தாள்... — ஊமை
முகத்தைப் பேசவைத்தாள்!
ஞாலம் உணர வாய்ப்பளித்தாள் — அந்த
நன்றி மறந்துவிட்டீர்!

அன்னை முலையின் பாலுடனே — நாங்கள்
அருந்திய செந்தமிழ்!
சின்ன வயதில் தெய்வத்தை — நாங்கள்
தெரிய வைத்ததமிழ்!
முன்னர் கண்ட தமிழ்மறந்தீர்! — வீணே
மோதிக் குழப்பமிட்டீர்!
என்ன நினைத்துவிட்டீரடா? — நெஞ்சம்
இழந்து விட்டீரொடா?

எல்லா மதங்களுந் தெய்வத்தை — நாடும்
இன்ப வழிகளடா!
நல்ல நினைவுகள் நெஞ்சினில் — வந்தால்
நாயகன் நம்மிறைவன்
எல்லாம் வழங்குவானென்பதே — மார்க்கம்
இதுவே மதமென்றால்...
சொல்லால் வளர்வது நெஞ்சடா! — தூய
தமிழைத் தொழவாடா!

தெய்வ லத்தீன்மொழி தேவையோ? — ஏடா
தேம்பாவணி கசப்போ?
செய்ய குர்ஆனின் அரபுதான் — நன்றோ
சீறா வெறுத்ததோடா?
சைவம் பேச சமஸ்கிருதம் — தானோ
சம்பந்தர் தீயவரோ?
வையகத்தில் மனம் வளர்க்கும் — சொந்த
வாய்மொழி காத்திடடா!

பண்பு தந்தது செந்தமிழாம் — நல்ல
 பழக்கம் உருவாக்கி
 நன்கு மண்ணி லறம்வளர — நெஞ்சை
 நாளும் அழகு செய்து
 மண்படைத்தவன் கைகளிலே — நாங்கள்
 மகிழ வாய்ப்பளிக்கும்
 இன்ப வழியே செந்தமிழாம் — இந்த
 எண்ணம் மறந்ததோடா?

ஏசு வந்ததும் நபிநாதர் — இங்கே
 எழுந்ததும் அனைத்தும்
 மாசு நீக்கவே தூயமனம் — ஒன்றை
 மக்கள் பெறவேயன்றி
 தூசுபோல் மதம் பலப்பல — செய்து
 துண்டு துண்டுபடவும்
 கூசு தீமைகள் கூடுதற்கும் — மக்கள்
 குழம்புதற்குமோடா?

உள்ள மதங்களத்தனையும் — இந்த
 உலகில் வருமுன்னே....
 தெள்ளு தமிழ்மகள் வந்தவள் — என்று
 தெரிந்தும் மோதுகின்றீர்...
 கொள்ளை நீதிகள் சொன்னவளை — தெய்வம்
 கொடுத்த அமுதத்தை
 உள்ளம் ஆய்ந்த முதல்மதத்தை — நீங்கள்
 உணரவில்லையோடா?

ஆயிரந் தலை முறைகளாய் — நம்மை
 அழகு செய்த தமிழ்
 தூய செந்தமிழ், மதங்களும் — வந்து
 தொழுது நின்றதமிழ்

மாயை பேசிடுந் துறவியர் — தாமும்
மயங்கு கின்ற தமிழ்
சாயவோ மதங்கள் சாற்றினீர் — என்று
சாற்றியுரை தொடர்வேன்...

வேறு

தமிழ் மக்காள்! உங்கள் சமயத் தாகத்தால்
தமிழைப் புறக்கணிக்காதீர்! — தமிழ்
அமிழ்தத்தை நீங்கள் மறந்ததோ? அடா...
அதிகம் கதைவளர்க்காதீர்!

இந்துக்கள் வைணவர்கள் கிருத்தவர்
இசுலாமியர்களும் ஒன்றே! — உயர்
செந்தமிழ்க் குலமொன்றே! நாங்களென்றும்
சிதைந்திடா மலைக்குன்றே!

மதங்கள் கூறும் மறைகளை நாட்டிலே
மணித்தமிழினால் விதைப்போம்! — பல
விதங்களாய் நம்மை வெட்டிச் சிதைத்திடும்
விதியையும் உடன் சிதைப்போம்!

இன்ப நற்றமிழ் ஒன்றே நமையெலாம்
இயக்கு மாருயிர் முச்சாம்! — மத
அன்பினால் குழம்பி நிற்பா ரனைத்தும்
அறியாமைப் புயல் வீச்சாம்!

எழுக தோழர்காள்! இன்றே மதங்களின்
இடையில் மோதல் விடுத்தே! — என
அழுது கூவினேன்... ஏற்றாரனைவரும்
ஆமென்று குரல் கொடுத்தே!

ஒன்று பட்டதடா தானை! களத்தில்
 ஒன்று திரண்டது நாடு! — இனி
 வென்று வரும்படை யென்றிருந்தேனா...?
 விளைந்ததடா புதுக்கேடு!

நீலப்பிரிவினை எதிர்ப்பு

அழகு நிலவைக் கல்லா லடித்ததை
 ஆயிரந் துண்டுக் ளாக்கிவைப்பாரோ?
 எழுது சித்திரம் ஒன்றைச் சிதைப்பாரோ?
 என்ன கொடுமையடா தமிழ் நாட்டிலே...
 பழைய செந்தமிழ்க் குலத்தை ஆயிரம்
 பங்கு போடுவான்... அங்கே இன்றொரு
 விழலன்... கொடுமை விளையப் பிறந்தவன்...
 வேறு புதுவகைப் பேதம் விளம்புவான்!

சாதி சமயப் பிரிவுகள் சாடினீர்...
 சார்ந்து வாழும் நிலத்தால் பிரிவதும்
 நீதியன்றெனச் செப்புவீர்களோ?
 நீண்டு பரந்த பெருநிலத் தமிழன்
 ஆதி ஈழத் தமிழன் ஆவனோ...?
 ஆழக் கடலை மறந்து விட்டதோ?
 வாதிக்காதீர்... இலங்கை வேற்றுமண்...!
 வண்டமிழ் நிலம் வேறெனச் செப்பினான்!

தஞ்சையா னொரு தமிழ்மக னங்கே...
 தனக்கும் மதுரைக் காரன்றனக்கும்
 கொஞ்சமும் உறவில்லையெனக் குரல்
 கொடுத்து நின்றனன்... கோவை நிலத்தான்

மிஞ்சுஞ் சொற்கள் வளர்ப்பான்... சென்னையான்
மேலும் வளர்ப்பான்... நெல்லை நாடனும்
செஞ்சுவைத் தமிழுறவு மறந்தே
செல்வான் முகவைத் தமிழனைச் சீறுவான்!

மட்டக்களப்பும் யாழ்நகர் மண்ணும்
மரபில் வேறுபட்டவை யென்றொரு
குட்டித் தலைவன் குழப்புவா னங்கே...
குன்றஞ் சூழ்ந்த மலை நாட்டாளை
திட்டுவானொரு சிறுமகன்... மன்றார்
திருமலை யெனச் செந்தமிழ்க் கூட்டம்
எட்டுப்பத்தாய்ப் பிரிந்தது மாற்றான்
இருந்த களத்தில் எரிந்தது நெஞ்சே!

விழிகள் சிவந்து விரையும் வரிப்புலி
வேட்கை கொண்ட இரையை மறந்து
வழியில் குப்பை கிளறும் வழக்கமும்
வையகத் தினில் உண்டோ தோழரே?
மொழியும் நாடும் முதலெனக் கொண்டு
முழங்கு களத்தி லிறங்கிய தாளை
பழிக ளாயிரம் தம்முள் வளர்ப்பதோ?
பாவிகா னென்று பலப்பல சொல்லுவேன் ...

ஒன்றடா இங்கே யுள்ள தமிழ்நிலம்!
ஊர்கள் பிரிந்தா லுண்டோ தமிழ்க்குலம்?
குன்றுகள் யாவுங் குலைந்து படுமெனில்
கோல மாமலை வாழவுங் கூடுமோ?
நின்ற கண்களும் முக்குங் கன்னமும்
நீங்க முகத்தின் நிலையென்றாகும்?
என்றும் ஒற்றுமை எண்ணம் வளர்ப்பீர்!
இனிய தமிழகத்தீரே...எழுமினோ!

கோடி கோடி மானிடர் கூட்டம்
 கூடி வாழ்ந்த தமிழ்மண் குலைந்து
 பாடி யென்றும் பேட்டையென்றும்
 பத்து நூறு தெருக்க ளென்றும்
 சாடிநின்று சண்டையிட்டால்
 தமிழர் மா நிலம் தன்நிலை கெட்டு
 மாடி நின்று குதித்து மாண்டவன்
 மண்டை போலுஞ் சிதறி மறையவோ?

அரிய தமிழர் நாட்டை யலைகடல்
 அன்றொரு காலை அழித்துப் போனபின்
 உரிய பகுதியா யுள்ள சிறுநிலம்
 ஒங்கு வேங்கடம் ஈழமாயிடைப்
 பெருமை மிக்க தமிழர் பிறப்பிடம்
 பின்னும் பின்னும் பிளவுபடுமெனில்
 ஒருவன் தமிழன் உலகில் வாழவும்
 ஊரொன் றிருக்குமோ உணர்வீர் தோழரே!

தூய தமிழ்ச்சொல் தோன்றிய மண்ணை
 தொன்மை மிகுந்த குமரித் தொட்டிலை
 தாயகத்தை ஆழி பறித்தபின்
 தப்பினின்ற ஈழத் தமிழ்நிலம்
 தீய கடலால் ஒதுங்கித் தேய்ந்து
 தீவாய் மாறினுந் தேசம் மாறுமோ?
 ஆய தமிழ்நில மனைத்து மொன்றே!
 அன்னை நாட்டின் அருமை போற்றுவோம்!

தஞ்சை யாயினும் மதுரை யாயினும்
 தமிழனெங் கிருந் தாலும் தமிழனே!
 அஞ்சா இலங்கைத் தமிழ வீரனும்
 அழகு தமிழகத் தானும் ஒருவனே!

நெஞ்சமொன்றே தமிழருக் கெல்லாம்!
நிலமு மொன்றே குலமுமொன்றே!
செஞ்சுவைத் தமிழொன்றே மூச்சாம்!
சேர்ந்து வாழிய செந்தமிழ் நாடே!

அன்னை மண்ணை அருந்தமிழ் மண்ணை
அள்ளி வலக்கை யதனால் எடுத்தே
சின்ன முத்த மொன்று கொடுத்துச்
செருவிலாட வருவீர் தோழரே!
இன்னுமின்னும் எளிய வேற்றுமை
இயம்பு வீரோ? என நானுரைத்தேன்!
பொன்னு ளொன்று புலர்ந்தது கண்டீர்!
புதிய தமிழ்க்குலம் பூத்தது மாதோ!

படை எழுச்சி

தாளைத் தோழர் தடந் தோள்கள்
இணைந்தன... அடடாவோ தமிழ்நாட்டில்
தேனை மறந்து கள்ளாண்டு
கிடந்தவர் திருந்தி எழுந்தாரங்கே!
பூனை நாயெனத் தமிழன்
இழிவுற்ற புன்மையினி இல்லையென்று
வாளை இடித்ததோர் சங்கம்!
ஒருவன் வல்லவனங்கே உரைசெய்வான்

பூமாந் தளிர் போலும் விழி
சிவந்தே அப்போர் வீரன் உரைபுகல்வான்...
நாமாகக் கெட்டோமா? விதி
முதாட்டி நமைக் கெடுத்தாள்... கொடும்பாவி!

ஏமாந்து போனோம்.... வேற்றுமை
வளர்த்தோம்... இடருற்றோம் இனிமேல்
நாங்கள்
பாமாலை கட்டுங் கவிஞன்
குழந்தைகள் படைநடத்துவோ மென்றான்!

நீறு போலுந் துகளாகி
நாங்கள் இனி வீணாய் நிலைகெடோமென்றே
கூறுவா னொருவன் நாங்கள்
கொடிய பகைவர்க்கே பகைவரென்றான்!
ஏறுபோல் மறவர் கூட்டம்
இன்றே கிளம்புக! என்றானது கேட்டார்
நூறு நூறு பல்லாயிரம்
தமிழ் வீரர் திரண்டார் நொடிப் போதிலே!

தேச மமைக்கவும் கொற்றம்
தமிழுக்குத் தேடவுமே புறப்பட்டோம்!
வீசு தடக்கை வீரர்கள்...
பகைக் கூட்டம் எங்கேயென்றான் ஒரு
வேங்கை!

பாசத்தால் தமிழுக்குயிர்
தரத் துடித்தவ னொருவன் களத்தில்
ஓசையிட்டே இனி வேலை
உண்டென்றான்... எரிதழலுயிர்ப்ப நின்றான்!

வீரமிக்க தமிழ்க்குலம்
ஒன்றுபட்டெழுமெனில் விடுதலை நாள்
தூரமோ? தேச மமைப்போம்
என்பதும் ஒருபெருந் தொழிலோசொல்வீர்!

ஆரம்போ லிணைந்த படை
வீரர் அணியணியாய் எழவுமங்கே
பாரந் தாங்குமோ? இலையோ
மண்ணென்று பயந்தன திசைகளம்மா!

தாயின் மிசை ஆணைசெய்வார்...
சிலர் தமிழ் மேலும் ஆணையேற்பர்! ஆங்கு
தீயின் மிசை ஆணைகொள்வார்
தாமுமுளரே... இளைஞரோ தேவியர்
வாயின்மிசை முத்தமிட்டே
ஆணையுரைப்பர்.... அதுகண்டு வருந்தி
நோயின் மிசை வீழ்வரென
உடல் நுடங்கி வீழ்வார் பகைவர் மாதோ!

கோல மாமலைக் குன்றுகள்
எனவே வந்து குவிந்தனவாம் தோள்கள்!
சால வைரங் கொண்ட பனை
போலு முயர்ந்தனகாண் மறவர்கைகள்!
ஞால முழுது மோரிடம்
திரண்டதோ என அமைந்த களத்தில்
நீல வானெலாந் தமிழர்
கொடிகள் நிரை நிரை எழுந்தனவே!

ஓடும்... ஓடும் மாற்றான் திமிர்
உடனடக்குவோம் என்பார் சிலவீரர்!
தேடும்... தேடும் பகைவர்தம்
தலைகளே இனித் தேவையென்பார் உண்டே!
பாடும்... பாடும் ஓர் பரணி
என்று பலவகை முழக்கமிட்டங்கே
கூடும்... கூடும் தமிழ்க் கூட்டம்
புயலின் கூட்டமோ? அன்றியா துகொல்லோ?

காளையர் முதியோர் மனை

யறங் கண்டோர் துறவியர் சின்ன மைந்தர்
வாளை நிகர்த்த கண் மாதர்

வலியோர் உடல் மெலிந்தவர் அசடர்
நாளை எதிர்பார்க்கும் கருப்

பெண்டிர் உடலீனர் பிணியாளரென்று
மூளையிழந்தவர் செத்தார்

அன்றி மற்றனைவரும் மொழிப்போர்

செய்தார்!

கூவு சங்குகள் கூவின...

எண்டிக்கும் முரசுகள் கொட்டின கண்டர்!
தாவுபோர் மறவர் நடை

ஓசை தடதடவென் றெழுந்த தாங்கே!
தூவு குண்டுகள் வெடித்து

முழங்கின! துகள்பட்டை உடல்கள்!
சாவு விளையாட்டில் வாழ்வு

காண்பம் என்றோடின தமிழ்ப்படைகளே!

வயிறுடையான் போர்

குருதி ஆற்றில் குளித்தபடி — அங்கே

கோலச் சிவப்பில் களித்தபடி

இருவர் தோள்கள் இடித்தபடி — மலை

இரண்டு பிளந்து வெடித்தபடி

பொருது பகைவர் இறந்தபடி — சிலர்

போர்க்களம் விட்டுப் பறந்தபடி

அரிய தமிழர் மறவலியும் — படை

அழகும் எழுதக் கவிவருமோ?

சாவின் பசிக்குத் தலைகொடுத்தே — ஆங்கு
 தமிழர் செருக்கள மாடுகையில்
 பாவி ஒருவன் 'வயிறுடையான்! — எனும்
 பச்சைத் துரோகி... தமிழ்ப்பிறவி
 கூவி முழங்கி வலம்வருவான்! — அவன்
 கொடிய வரவில் தமிழ்ப்படைகள்
 ஆவி கலங்கித் துடித்தனவே... — விதி
 அரக்கி களத்தை நடத்துகிறான்!

வயிறு பசிக்க விடுதலையோ? — என்று
 வஞ்சகர் போடு முணவினுக்காய்
 எயிறு சிரிக்க அடிபிடித்தே — தமிழ்
 இனத்தை அழிக்கும் இழிசெயலோன்!
 கயிறு விரித்தார்... சுருக்குவைத்தார் — அவர்
 கையில் இவன் போய் விழுந்துவிட்டான்!
 பயறும் பருப்பும் பெரிதெனவே — தமிழ்ப்
 பாசம் மறந்து கிளம்பி விட்டான்!

கால முனிவன் உரைத்ததுமெய்! — இவன்
 காட்டிக் கொடுக்குங் கயவனடா!
 ஒலைப் புழுவும் உணவருந்தும் — ஈயும்
 ஒந்தியுங்கூட உணவருந்தும்
 நாலுந் தெரிந்த மனிதர்களும் — அட
 நக்கிப் பிழைக்கவோ வாழ்வெடுத்தார்?
 கோலத் தமிழை மறந்துவிட்டான் — பாவி
 குடலை மதிக்கப் பிறந்தவனோ?

பொருளை வளர்ப்போம்... எவரெதிர்த்தார்? — பசி
 போக்க நினைத்தல் பொதுப்பணியே!
 ஒருவர் பசிக்க ஒருவரிங்கே — நாட்டில்
 உண்டு கொழுத்தல் கொடுமையடா!

கருணை நெஞ்சம் எம்க்கு முண்டே... — எனில்
காட்டிக் கொடுத்து மொழிப்பொருளை
திருடரிடத்தே பறிகொடுத்தல் — எந்தத்
தேசம் வகுத்த அறமுறையோ?

ஊன வயிற்றுப் பசி பெரிதோ? — அட
உள்ளம் வளர்த்த மொழிபெரிதோ?
ஈனத் தசையின் உடல் பெரிதோ? — எங்கள்
இன்பத் தமிழினுயிர் பெரிதோ?
பாணைச் சோறுதான் பெரிதோ? — அட
பண்டைத் தமிழின் சுவைபெரிதோ?
தானைத் தமிழர் வயிறுடையான் — தலை
தருவீர்... தருவீரென எழுந்தார்!

முகில்கள் குழம்பிக் கிடந்தது போல் — படை
மோதிக் கிடந்த செருக்களத்தில்
மிகவுங் கொடியன் வயிறுடையான் — அவன்
மேனி பிளப்போ மெனமுழங்கி
அகிலங் குலைந்து நடுநடுங்க — வீரர்
அணிகள் நிரையே எழுந்தனவாம்...
முகமும் உடலும் மறைத்தபடி — செரு
முனையில் நடப்பான் வயிறுடையான்!

தீய பகைவர் அடிபிடித்தே — இவன்
திட்டம் வகுப்பான் திரைமறைவில்
மாய வடிவில் வலம் வருவான் — பகை
மறவர்க் கிவனே பலந்தருவான்!
ஓய மறந்து தமிழ்மறவர் — இந்த
உலுத்த னுடன்போர் நடத்துகின்றார்...
நாயில் எளியன் களத்தினிலே — உடல்
நடுங்கி நடுங்கிச் சுழலுகின்றான்!

வேறு

வஞ்சத் தசை யுடலம் பகை
வருக்கும் அவருக்கு மிவன்
நஞ்சை விடக் கொடியன்! விட
நாகத்திலுந் தீயன்! தமிழ்
நெஞ்சை விலை வைத்தே வெறும்
நிணத்தை வளர்த்திடுவோன் கொடு
வஞ்சனுயிர் சிதைய வலம்
வருகுதொரு தாளை!

கட்டுடைய ஓடிவரும்
கங்கையென அங்கேஇடி
கொட்டு முரசொலியில் வெறி
கொண்டு நடை போடு முயர்
வெற்றி மறத் தமிழர் படை
வீணொடு பொருதபடி
சுற்றி வருங் களத்தை யொரு
சொல்லில் அளவிடவோ?

ஈன வயி றுடையா னுடல்
இரத்த மழை யாடும்! அவன்
ஊனுடலைத் தமிழர் படை
உதைத்து விளையாடும்! இழி
வானவனை மரணமது
வழிவழியே தேடும்! அசை
தீனியுடல் நாணமுடன்
திசைமுழுது மோடும்!

சொந்தமொழி இன மழகு
 சூழ்ந்த தமிழ் நாடு தமை
 நிந்தை செய வந்த உடல்
 நீசனுடல் கொண்ட உயிர்
 சிந்துவது காணவெனச்
 சேர்ந்து வரும் மக்களொடு
 பைந்தமிழர் போர்ப்படையும்
 பரந்த செருக்காடு!

நெற்றி வியர்வைத் துளிகள்
 நிலத்தில் விழ... ஆங்குகளம்
 சுற்றிவரும் மறவரிடை
 தோள் வலிய நொருவன்... உலை
 பற்றியெரியும் விழிகள்
 படைத்த தமிழ் வீரன்... இனி
 வெற்றியெனத் தீயனுடல்
 வீழ முரசார்த்தான்!

நாலிடமும் அடியுதையால்
 நலிந்த வயிறுடையானுடல்
 காலழகு கையழகு
 கழிந்து முடமாகி வெறும்
 தோலுடனும் எலும்புடனும்
 தொப்பெனவே வீழ... உயிர்
 காலனிடம் போன கதை
 கண்டது மண்ணம்மா!

தன்னலத்தான் வீழ்ச்சி

ஓகோ வென்று தமிழர்
உளங்கனிந்தே ஆர்ப்பரித்தார்!
தீயோன் மேனி சாய்ந்த
தென மகிழ்ந்தார்... சங்கமார்த்தார்!
போரோ நாளை விரைவு
பெறுமென்றார்... புதிதாயங்கே
வேறோர் செய்தி கொணர்ந்தான்
ஒரு வீரன் இராப்போதலே!

அரத்தம் பூவில் புழுவொன்
றுறங்குமாப்போல் அழகுகாணீர்
பெருத்த தன்னலத்தான்
அதோ பிணமாய் ஓர்புறத்தே
சிரித்த தீயில் கருகி
அவிகின்றான் திறல்மாவீரர்
மரத்த நெஞ்சமுடையான்
அவனையுந்தான் மாய்த்தாரென்றான்!

கால முனிவன் போடும்
கணக் கென்ன பிழையா போகும்?
ஆலம் போல இவனும்
வயிறுடையான் அமைப்பேகண்டீர்!
கோல மிகு செந்தமிழை
விலைவைத்தும் பதவிகொள்வோன்!
ஞாலம் விட்டே மறைந்தான்
எனுஞ் செய்தி நல்லதொன்றே!

கொடியன் தன்னலத்தான்
 தமிழினத்தைக் காட்டிக் கொடுப்போன்!
 முடிவடைந்தா னென்று
 முகமலர்ந்தார் படையிலுள்ளோர்!
 அடிபிடித்தே வாழும்
 எளியன் அனலாடல் கண்டு
 குடிகெடுத்தான் பதவி
 கொளு மழகோ கொள்ளையென்றார்!

தானடையும் வாழ்வே
 பெரிதென்பான்... தமிழை... இன்பத்
 தேனை அற்பன் சிறிதாய்
 மதிப்பிடுவான் தன்னலத்தான்!
 வானடைந்து போன
 வயிறுடையான் வழியே போனான்...
 தானைவீரர் பிழைக்கும்
 தமிழ்ச்சாதி இனிமேலென்றார்!

உறுமி கொட்டு மங்கே!
 ஒலிசெய்யும் சங்கின் கூட்டம்!
 வெறிகொள் வீரர் தாளை
 எழும்! பகைவர் விழிகளஞ்சும்!
 சிறையின் கதவு நாளை
 உடைந்து விழுமென்று சீறி
 மறவாள் தூக்கும் வீரர்
 தடந்தோள்கள் மலைகளொக்கும்!

காட்டிக் கொடுப்பதொன்றே
 தொழிலாக்கி வாழுங் கயவர்
 கூட்டமொழிந்து மான
 முடையாரே குவிந்த களத்தில்

நாட்டுச் சேவலொன்று
 தொலைவினிலே கூவ... நாளை
 ஓட்டும் பரிதி எழுந்தான்...
 உரிமைப்போர் தொடங்கிற்றம்மா!

நெடும் போர்

கொட்டு செங் குருதிக் களத்தினி லங்கே
 கொதித்தெழும் மறவர்தம்மிடையே
 கட்டுடல் வீரன் ஒரு தமிழ் நெஞ்சன்
 கடலென அதிர்ந்தொலி செய்வான்!

தமிழர் பொன்னாட்டைத் தாயக மண்ணைத்
 தரமறுக் கின்றவ னெவனோ..?
 இமை நொடிப் போதி லெழுந்திரு தமிழா!
 இன்னுயிர் நமக்கொரு பொருளோ?

ஓடுக தானை! ஓடுக பகைவர்
 உலவிடும் திசை வழி யெல்லாம்!
 தேடுக தமிழர் தேசத்தின் மானம்...
 தெய்வத்தில் ஆணையிட் டெழடா!

பைந்தமிழ் மொழியை எவன் பழித்தாலும்
 பழித்தவன் தலை கொண்டு வாடா!
 ஐந்து துண்டாக்கி அடுப்பினில் வைப்போம்!
 அது நமக் குணவாகும் போடா!

கருவினில் அன்னை வளர்த்ததும் இந்தக்
 கைகளைத் தந்ததும் எல்லாம்
 செருவினில் வெற்றிக் கொடியுடன் நின்று
 சிரிப்பதற் கன்றொடா தமிழா!

ஆழிபோல் ஆழி அலைபோல் முழங்கி
ஆட்டா... போர்க்களமாடு!
நாழிகை யொன்றில் நாடாள வேண்டும்
நாமென்று சிங்கம் போலார்த்தான்!

சங்கொன்று களத்தில் முழங்கிற்று வீரர்
தானையும் முழங்கிற்று கண்டீர்!
பொங்குபோர்க் களத்தில் மாற்றாரும் போந்தார்!
போரென்று கொட்டிற்று முரசம்!

அதிர்ந்தன திசைகள்! அசைந்தன மலைகள்!
அழிந்தன காடுக ளெல்லாம்!
உதிர்ந்தன கரங்கள்! உடைந்தன தலைகள்!
உயர்ந்தன பிணமலைக் குவியல்!

வேறு

மறவலி யொடுபகை
அழிவுற எழுதமிழ்
மாந்தர் களத்தினிலே
சுறவுகள் கடல் மிசை
வெறியொடு சுழல்வன
போலும் உழல்கின்றார்...
நறநற வென எயி
ரெலிசெய மறவர்கள்
ஆட்டம் நடக்குதடா!
புறமெனு மழகிய
தமிழ்க்குல வீரரின்
வாழ்க்கை வீண்போமோ?

மாமலை யொத்தன
தமிழரின் ஓங்கிய
தோள்கள்! சினங்கொண்டு

தாமரை யொத்தன
செந்நிற அழகொடு
விழிகள்! ஒவென்னும்

தீமலை நெருப்பினை
யொத்தன சுழன்றன
வீரர் முச்சுக்கள்!

தேமதுரத் தமிழ்
உயிரெனக் கொண்டவர்
திரண்டார்! போர் செய்தார்!

தடியடி தலைமிசை
படவிழும் அரவென
வீழ்ந்தார் பகை வீரர்!

இடிபட வேரொடு
விழுமரம் என உடல்
சாய்ந்தார் சிலரங்கே!

அடிபுய லிடைநிலை
கெடுமொரு புவியென
ஆனார்... அம்மம்மா!

பொடிபடு தசையுடல்
சுமந்தவர் அழிவுறு
போரை என்னென்பேன்?

தாவிடு வேங்கைகள்
குகையிடை ஒளிந்தன
போலுந் தமிழ்வீரர்

காவிய மார்பிடை

ஒளிந்தன குண்டுகள்!

களத்தே செவ்வானின்

ஓவியம் வரைந்தது

தமிழரின் குங்குமக்

குருதி நீரோட்டம்!

சாவிலும் விடுதலை

பெறுவது மெய்யென

வீழ்ந்தார் தமிழ்நெஞ்சர்!

பறவையின் நிரையென

வானிடை யெழுந்தன

பகைவர் ஊர்திகளே!

சிறகுகள் துகள்பட

அவைமிசை பறந்தன

தமிழர் கருவிகளே!

திறலுடை தமிழரின்

பொறிபல கணைகளை

அள்ளிச் சிதறினவே!

விறகுகள் எனமதில்

வீடுக ளெரிந்தன!

ஊர்கள் வீழ்ந்தனவே!

ஆவியில் இனியது

தமிழென உணர்ந்தவர்

அழகின் வடிவுடையார்...

தேவியர் மான்குலத்

திரளென அமர்க்களம்

ஆடிச்சிவக்கின்றார்!

தாவிடு வேல்விழி
தமிழ்விழி கொண்டவர்
கற்பின் தழல்முன்னே
சாவிடை கொழுநரை
அனுப்பிய பகைவரின்
தாளை எரியாதோ?

கொடும்பொறிக் குண்டுகள்
வெடித்தெழ வானகம்
கூந்தல் விரித்தாற்போல்

நெடும்புகை எழுந்தது!
பகைவரின் கொடிகளும்
நெருப்பி லாடினவே!

கடும்புயல் அடித்ததை
நிகர்த்தது களத்திலே
தமிழர் போராட்டம்!

திடும் திடுமென ஒலி
செய்தது பகைவரின்
ஒட்டம் செவியெல்லாம்!

ஆடின கழுகுகள்...
வான்மிசை! அழுகின
பிணத்தின் இரைதேடி

ஓடின நரிகளும்
தெருப்புற நாய்களும்!
ஊரே காடாகி

மூடின பிணங்களின்
விழிகளைக் கரடிகள்
மோந்து களந்தோறும்

தேடின! பூமியின்
 திசைகளும் நாறின
 புழுக்கள் திரண்டனவே!

தீருப்பம்

இறையவன் நெஞ்சம் இரங்கிய தென்கோ
 அறநெறி யாளர் அருள்வலி யென்கோ
 தமிழர் பண்பின் தகைமை யென்கோ
 இமைநொடிப் போதில் எதைநான் செப்புவேன்?
 ஓடிய பகைவர் செந்நீரோட்டமும்
 முடிய விழியொடு முண்டம் மிதந்ததும்
 வெட்டி வீழ்த்திய மரக்கிளை விறகுபோல்
 கட்டுடல் கொத்திச் சிதறிய கைகால்
 குவிந்து கிடந்த கோரக் காட்சியும்
 செந்நிற வானில் சிறகையடிக்கும்
 பொன்னிறப் புட்கள் போலும் களத்திடை
 கைகள் உதறித் துடிக்கும் பகைவர்
 மெய்யின் அவதியும் தரையின் மேற்புறம்
 செப்பு சரிந்து சிந்திய சந்தனம்
 ஒப்பக் கிடந்த குடலின் உருக்கமும்
 தேங்காய் வெளியே முளைதெரிந் தாற்போல்
 ஆங்கே தலைகள் அழுகி அவற்றிடை
 புழுக்கள் தோன்றும் பொல்லாக் கொடுமையும்
 உள்ளம் படைத்த தமிழனை யுருக்கி
 வெள்ளம் படைத்த விழிகள் சுமந்தவன்
 அன்புத் தமிழன் அறம்வழு வாதவன்
 துன்பங் கண்டு துடிக்கும் இயல்பினன்
 ஒருவன் அங்கே உரைசெய் கின்றான்...

அருமைத் தமிழ்க்குல மக்காள் அறிவீர்!
 வெற்றி நமதே! நாளை விடுதலை
 பெற்று வாழ்வதும் பிழையா மெய்யே!
 ஆயினும் பிறரை அழிவிலுந் துயரிலும்
 தோயநாம் விடுத்துத் துள்ளுதல் அறமோ?
 மாற்றொயினும் மனிதனேயன்றோ?
 காற்றிலாடும் அவனுயிர் கண்ணீர்
 கொண்டு துடிப்பதும் குருதி வடிப்பதும்
 துண்டு படுவதும் துயரம் அல்லவோ?
 மாற்றார் வீட்டு மகளிர் நெற்றி
 ஏற்ற குங்குமம் இழப்ப தழகோ?
 அடுத்தவர் துயரில் ஆடநாம் வெற்றி
 எடுத்து மகிழ்ந்தால் நீதி ஏற்குமோ?
 பகைவர் போலவே நாமும் பாவப்
 புகையிலாடுதல் போரெனப் படுமோ?
 தோழரீர்! குன்றத் தோள்கள் உடையீர்!
 வாழத் துடிக்கும் வண்டமிழ்க் குலமே!
 ஒன்று நாம் செய்வோம்! அறம் நமையுயர்த்தும்!
 இன்று முதல் நாம் எம்முடல் சாயினும்
 கொடிய பகைவரைக் கொல்லுதல் விடுவோம்!
 நெடிய களத்தை நிறைக்கும் நமது
 சண்டைப் பொறிகள் கருவிகள் ஊர்திகள்
 குண்டுக ளனைத்தும் குப்பையில் எறிவோம்!
 மாற்றா ரெதிரே மார்பிடைக் காயம்
 ஏற்று மகிழ்வோம்! எம்மை வருத்துவோம்!
 விரும்பி நம்மை விடுதலைக் களத்தில்
 கரும்பாய்ப் பிழிந்து களப்பலி தருவோம்!
 வெற்றி நமதே! என்று வீரன்
 சொற்களை அங்கு வைத்தான்... சொற்களா?
 அமிழ்தம்! அடடா! அற்றை நாள்முதல்

தமிழ்மே லுள்ள தணியாப் பற்றினால்
 மாற்றார் உடல்களை மண்ணில் வீழ்த்தநான்
 ஏற்ற கோலம் என்ன கோலமோ?
 வீரன் அறவுரை கேட்டு விம்மியே
 கோர நினைவுகள் குலைந்து தணிகிறேன்...
 கருவிகள் நீத்த கைகள் சுமந்து
 செருவில் அறவழி சேர்ந்து சிரிக்கிறேன்...
 தொண்டன் உரைத்த சொல்லி லுண்மை
 கண்டு தெளிந்து களத்தில் நடக்கிறேன்!
 நானும் என்னுயிர்த் தமிழர் தானையும்
 தீனும் உறக்கமு மின்றிக் களத்திடை
 அறப்போர் நடத்தும் அழகின்
 சிறப்புக் கேண்மினே செகத்துள் வீரே!

அறப்போர்

தெய்வ மாவீரர் தமிழ் வீரர்
 திரண்டு களத்தின் கண்ணே
 செய்யும் அறப்போரை என்னென்று
 தமிழில் செப்புவேனோ?
 பெய்யும் மழைத் துளிகளென்னப்
 பெருகிக் கொட்டும் மாற்றார்
 கையின் குண்டுகளிடையிலே
 தமிழர் களித்தாரம்மா!

கொள்ளை அழகுதான் அடடாவோ
 தங்கள் குருதிப் பொன்னீர்
 உள்ளம் விரும்பியே கொடுக்கின்றார்
 தமிழர் உயிரை விட்டு

வெள்ளைப் புறாக்கள் போல் விழுகின்றார்
 பகைவர்க்குப் போய்த் துன்பம்
 எள்ளளவு தானும் இழைத்தாரா?
 என்னே அறப்போர் வீரம்?

மற்றோர் தருந் துயர்தனை யேற்றல்
 எனினும் மனந் துணிந்து
 குற்றங் குற்றமே எனத் தீங்கை
 எதிர்த்துக் குமுறிநின்றல்
 சற்றேனும் பிறரை வருத்தாமல்
 தமையே வருத்திப் போரில்
 வெற்றி அறவழியில் விளைந்திடுதல்
 எனுமோர் தெய்வ வேலை!

குண்டின் அடிபட்டார் சில தோழர்
 கூட்டஞ் சிறையாடிற்று!
 தொண்டர் பலரங்கே தடியாலும்
 தூள் தூளானார் தமிழன்
 மண்டையுடைந்ததே கதையெங்கும்!
 எனினும் மாற்றார் தாளை
 கண்ட காட்சியோ சிறிதேனும்
 கலங்காத் தமிழர் படையே!

கொள்கை உயிரென நினைக்கின்ற
 கூட்டம் உரிமைக் கோயில்
 உள்ளே விடுதலை இறையோனை
 அடைய ஓடுங் கூட்டம்!
 வெள்ளை நெஞ்சமும் அறநோக்கும்
 அன்பும் கருவிகளாக்கித்
 துள்ளுமொரு கூட்டம் பகைவர்க்கு
 நடுங்கித் தூங்குமோடா?

வேறு

எட்டுத் திசைகளும் பட்டுத் தெறித்தன
ஈனர் குண்டுகளே! — குண்டு
பட்டுத் தமதுடல் கெட்டுச் சிதறிடப்
பாய்ந்தார் தொண்டர்களே!

மானம் பெரிதென ஊன உடல்விழ
மாண்டார் தமிழ் வீரர்! — ஆவி
தானம் எனத்தந்த மானத் தமிழன் தோள்
தங்கம்! தங்கமடா!

பெண்களை மென்மைப் பிறவிகளென்று
பேச மனம் வருமோ? — அங்கே
மண்ணி லுயிர்சிந்தும் இளைஞர்க்கு வாய்த்த
மகளிர் குலமல்லவோ?

பள்ளிச் சிரூர்களும் நல்லறப் போரிலே
பாய்ந்து களிக்கின்றார்! — செந்நீர்
வெள்ளத்திலாடி மரணத்தின் முத்தம்
விரும்பித் துடிக்கின்றார்!

ஓவென்றிரைந்து நடக்குதடா எங்கும்
உரிமைப் போராட்டம்! — வாழ்வு
தாவென்று கேட்டு மடியுதடா எங்கள்
தமிழர் படைக்கூட்டம்!

மாற்றொருவனும் செத்ததில்லை... ஆங்கு
மகிழ்ந்து களத்தினிலே — சாவை
ஏற்ற தமிழனின் எண்ணிக்கை யெத்தனை?
ஏடு மணக்குதடா!

தன்னை வருத்தியும் தன்னுயிர் தந்தும்
 தமிழன் மடிகின்றான்! — தங்கள்
 பொன்னுயிர் சிந்தும் புருக்களைக் கண்டு
 புலவன் மலர்கின்றான்!

எங்கும் பிணத்திரள்! எங்கும் பிணநெடி!
 இனிய அறமங்கை — கண்ணில்
 பொங்கி வழியும் புனலின் நெருப்பிலே
 பூமி அழியாதோ?

ஈழம் தமிழ்மண் இரண்டிலுஞ் செந்நீர்
 எழுந்து பெருக்கெடுத்து — நின்ற
 ஆழியுஞ் செங்கடலானது கண்டார்
 அதிர்ந்தார் புவிமாந்தர்!

உலக மன்றம்

நீல முகில் திரண்டு நின்று முழக்கமிட்டுக்
 கோல மழையள்ளிக் கொட்டினாற் — போலவே
 சங்கு முழங்கும் களத்தே தமிழ்வீரர்
 தங்கள் உயிர்சிந்திச் சாய்கின்றார் — அங்கே
 இனிய அறப்போர் இயக்கும் தமிழன்
 மனிதன்... அவனே மனிதன் — தனிநாடு
 கேட்டுக் களத்தே கிளிப்பிள்ளை கூண்டினைப்
 போட்டடித்தாற் போலே புரள்கின்றான் —

ஆட்டத்தில்
 உண்டோ துப்பாக்கி ஒளிவாள் இவையுண்டோ?
 உண்டோ கொலைக்கருவி ஒன்றேனும்? —

வெண்டா
 மரைபோல் வெளுத்த மலருள்ள மொன்றே

கருவியாய்க் கொண்டான் களத்தே —

சரிகின்றான்!

ஐயோ! இது கொடுமை! என்றானைவரும்!
கைகள் விரித்தார்! கதறினார்! — வையகம்
ஒன்று திரண்டு பிறந்த உலகமா
மன்றத்தே அன்றோர் மணிப்பொன்னாள்!—நின்று
முழக்கமிடும் மேனாட் டறிஞர் மொழிகள்
வழக்குமன்றக் காட்சி வழங்கும்!—பழக்காட்டில்
மாடு நுழைந்தாற்போல் மாற்றார் தமிழ் நாட்டில்
கேடு விளைப்பதோ கேட்கின்றோம்? — ஏடா
எனக்கேட்பர் ஆங்கே இருந்த சிலபேர்
சினக்காமல் வாதங்கள் செய்வர்!—புனற்கோலம்
காட்டும் உரைகள்! கருத்துக் குவியல்கள்!
கூட்டத்தே நின்றொருவர் கூறுவார்...—கேட்பீர்
உலகத்தீர்! அன்பாலுயர்ந்த தமிழன்
உலகத்தைக் காக்கும் ஒருவன்! — உலகத்தில்
நீதியின் தோற்றம்! அறத்தின் நிலைக்களன்!
கோதிலா நெஞ்சன்! குணக்குன்றம்! — ஓதி
மொழியி லடங்கா முகப்பொலிவு கொண்டோன்!
அழியா முறுவல் அமைந்தோன்! — விழியில்
அருட்பார்வை சிந்தும் அழகன்! இரக்கம்
பெருக்கமாய்க் கொண்ட பெரியோன்! —

திருக்குறள்

தந்தவன் கண்டீர்! தலைசிறந்த பண்பாளன்!
நிந்தை நினையா நெறியாளன்! — நொந்தாரைத்
தாங்கும் இயல்பினன்! தந்துதந்து கைசி

வந்தோன்!

பூங்கொடிக்குத் தேர்கொடுத்த பொன்னெஞ்சன்!

— நீங்கா

உயரொழுக்க மொன்றே உயிரென வாழ்ந் திங்கு

பெயரெடுத்த மானிடப் பிள்ளை! — அயர்
வறியான்!

தொண்டே தொழிலென்று கொண்டோன்!
தனைவருத்தி

எண்டிசையும் மக்கள் இடர்களைவோன்! —
வண்டமிழில்

நாவினிக்கச் சொல்வழங்கும் இன்சொல்லன்!
நல்லவன்!

ஓவியம்போல் தன்னடக்க மொன்றுடையோன்!
ஆவியிலும்

வையகம் மேலென்று வாழும் அறமைந்தன்!
வையகம் முற்றாள் வல்லவன்! — வையகம்

போற்றுந் தமிழ்நாட்டின் பொன்னாட்சியுமிழந்து
சோற்றடிமை யாகிச் சுழல்வதோ? — காற்றில்

கொடிய அணுக்கதிர்கள் கொட்டு மரக்கர்
முடிகொண்டு வாழ்தல் முறையோ? — மடிமீது

பிள்ளைபோல் மாநிலத்தைப் பேணுந் தமிழ்ச்சாதி
எள்ளளவும் வாழ்வின்றி ஏங்குவதோ? —

உள்ளம்
உடையீர் எழுவீர்! தமிழர்க்கோர் ஆட்சி
படைமின்! இன்றே படைப்போம்! —

அடையுண்டு
நிற்குந் தமிழர் நெடுஞ்சிறையின் ஓங்குமதிற்
கற்கள் சிதறிவிழக் கண்களிப்போம்! —

சொற்குவியல்
என்னபயன் செய்யும்? எழுக உலகமன்றம்!
தென்னாடமைக்கத் திரண்டெழுக! — இந்நிலத்தே

என்றார் பெரியார்! அறிவாளர் ஏற்றங்கே

நன்றென்றார்! மன்றத்தின் நாற்றிசையும் —
ஒன்றாகி

‘ஆம்!’ என்ற ஓசை அதிர்ந்ததடா! நீதிமகள்
தேமதுர வாய்திறந்தாள் ... தேன்!

விடுதலை

மக்கள் பெருந்திரள் உலகமாகித்
திரண்டங்கே எழுந்தமணிப் போதில்
வெட்கம் சுமந்தனர் பகைவர்! கால்கள்
முதுகின்மேல் படவே விரைகின்றார்!
செக்கச் சிவந்திருந்த களம் சேறு
பட ஓடும் எருதுகளொக்கின்றார்!
சொற்கள் உலகினி லுண்டோ அறத்தின்
திருத்தொண்டை யுரைத்தாடுதற்கே!

காலங்கனிந்திடும் அழகுதானே?
படைத்தவன் அருளோ? தமிழ்க்கன்னி
ஞாலம் மகிழ்ந்திட அரசுகொண்டு
வாழும் நாள் அடடா ... மலர்ந்தாச்சோ?
கோலம் இதுபெருங் கோலமென்பேன்!
கொடுமைகள் பொடியாயின கண்டீர்!
நீல வான்மிசை தமிழ் நாட்டினரின்
கொடிகளும் எழுந்து நிறைந்தனவே!

சுனல் விதிக்கிழவியுடல் தேய்ந்தாள்!
நிலைகாணீர் ... குடுகுடென ஓடிப்
போன நரி போலவே போகின்றாள்...
தமிழ் மண்ணின் மனைகள் தெருப்புறங்கள்

ஆன திசைக ளெங்கணுங் கொண்டாட்டம்!
 ஒளிப் பந்தல்! அழகின் சிரிப்பம்மா!
 மான விடுதலை மலர்ந்த கோலம்
 உளங்கண்டு மகிழும் திரு நாளோ?

முத்து வளைவுகள்! மணிகள்! பச்சை
 மாவிலைப் பந்தல்! முகங்குனியும்
 பத்தினி போல் குலைசரித்த வாழை!
 தெருப்புறத்தே! கோலம் தரையெல்லாம்!
 குத்து விளக்குகள்! மலர்கள்! காற்றில்
 எழுந்தாடும் வண்ணக் கொடிக் கூட்டம்!
 பத்துத் திசைகளும் அழகுக்காட்சி!
 கவிஞன்கண் பார்த்துக் களிப்பதற்கே!

நீள நெடுநாள் அலைந்து களத்தே
 போராடி நின்ற தமிழ்மறவர்
 ஆள ஒரு நாள் கிடைத்த தென்றே
 அணி சேர்ந்து பாடி அகமகிழ்வார்!
 பாளையென எழில் முறுவல் விரிப்பர்
 இளம் பெண்கள்! அவர்வாய்ப் பனிமுத்தம்
 வேளைதொறும் அருந்தி விடுதலை நாள்
 களிக்கின்றார் கொழுநர்! விழாவன்றோ?

வேறு

முரசுகள் அதிர்ந்தன கேண்மினோ! கேண்மின்!
 முழங்கின ஊதுகுழல்!
 புரவிகள் ஆடின காண்மினோ! காண்மின்!
 பொழிந்தன தமிழ்ப்பாடல்!

நிரை நிரை காவடி நிறைந்தன கண்டார்!
நிகழ்ந்தன நடனங்கள்!
அரசொடு தமிழகம் மலர்ந்தது கண்டார்!
அனைவரும் மகிழ்கின்றார்!

தூயவெண் சங்குகள் கூவின! கூவின!
தோன்றின கவிதைகள்!
ஆயிரம் வகை வகை வீணைகள் ஆர்த்தன!
அதிர்ந்தன வேட்டுக்கள்!
தாயகம் தனியரசானது! தேனிசை
தவழ்ந்தது காற்றெல்லாம்!
சேயிழை தமிழ்மகள் வாய்மலர் இதழ்களும்
சிரித்தன! சிரித்தனவே!

நீள்நெடு மாளிகை வீடுகள் நிறைந்தன!
குடிசைகள் நீங்கினவே!
நாளொலாம் வாடிய ஏழையர் பூமுகம்
நகைத்தன! நகைத்தனவே!
ஆள்பவர் அடிமையர் உள்ளவர் அற்றவர்
ஆகிய பேதங்கள்
தூள்பட விடுதலை வந்தது! விண்மிசை
பறவைகள் துள்ளுதடா!

பனிமலர் புகைப்பொருள் சந்தனம் மணத்தன!
பாவையர் எழில் காட்டும்
கனிவகை பாலொடு சர்க்கரை கரும்புகள்
இனித்தன் வாயெல்லாம்!
தனியெழில் கொண்டது தமிழகம்! பந்தல்கள்
தாங்கின வீதிகளை
மனிதரின் திரள்நிறைக் கின்றதால் ஊர்மிசை
வீதிகள் மறைந்தன காண்!

கோயில்க ளெங்கணும் மணியொலி கொஞ்சின!
 தமிழ்மனம் குளிர்ந்ததடா!
 போயின ஊர்வலம்! வீடெலாம் பொன்விழா!
 பூத்தன நிறைகுடங்கள்!
 ஆயிரம் எழில்வகை! விடுதலை நாளெனில்
 அழகொரு காட்சியன்றோ?
 வாயிதழ் எங்கணும் வாழ்த்தொலி நின்றது!
 வாழிய தமிழ் நாடே!

விழா

முத்து நிலாப்பொழியும் முற்றம் நெடுந்தொலைவில்
 கத்துங் குயிலின் கனிப்பாடல் — குத்து
 விளக்கொரியும் வண்ண விழாமேடை! ஆங்கே
 உளக்கனியில் தேன்கொண்ட ஊர்!

வெள்ளி ஒளித்தூண்கள்! மேலே மணிக்கூரை!
 கொள்ளை அழகு நிறைகோயில்! — உள்ளே
 இருக்கை பசும்பொன்! எழில்சேர் இரவின்
 திருக்கோலம் வேறு சிறப்பு!

தங்க நகையாள் தமிழ்க்கன்னி தேன்பார்வை
 பொங்க இருந்தாங்கே பூக்கின்றாள்! — திங்கள்
 ஒளிக்குளிரும் தென்றல் உணர்த்துஞ் சுகமும்
 களிக்கின்றாள்... ஓவியங் காண்!

நீல நெடுவானம் எங்கும் கொடிநிரைகள்!
 கோலமொழிக் கன்னியின் கொண்டாட்டம்! —

காலமுனி

ஆங்கு விழாக்காணும் ஐயன் இதழ்முறுவல்
 தாங்கும் அழகோ தனி!

மரகதம் பூத்த மணிமுடி சூட்டும்
 திரளிடை வாழ்கின்றாள் தேவி! — கரமிசை
 செங்கோல் சுமந்து சிரிக்கின்றாள்... ஞாலத்தே
 பொங்கும் மகிழ்ச்சிப் புனல்!

பவள இதழ்கள் பளபளக்கும்...! ஆசை
 தவழ ஒரு முறுவல் தாவும்! — இவளேன்
 விழியாலே என்னை வெறிக்கப்பார்க் கின்றாள்?
 அழியாத காதல் அழகு!

கோமே தகத்தின் குளிர்ந்த ஒளிகொண்டாள்!
 நாம்திலாடும் எழில் நங்கை! — பூமுடும்
 தேனாகி நிற்கின்ற தேவி அருந்தமிழே
 நானாகி நிற்கின்றேன் நான்!

வைர நெடும்போர் ஆடி உடல்வளைந்து
 மையின் தலைநரைத்த மானிடன் — செய்யதமிழ்ப்
 பாவலன் பெற்ற பசங்காதல் ஓவியமே!
 தேமொழியே வாழ்க திகழ்ந்து!

வாழ்த்து

இறைவா! நினைவே பிடித்தேன்!
 இனிதே கவிதை வடித்தேன்!
 உறைவா யெதிலும் இறைவா! கவியும்
 உனதே மிக நான் களித்தேன்!

அமைதி எனுமோர் பொருளே!
 அறத்தின் எழில்சேர் வடிவே!
 இமையுள் ளொளியே! உடலுள் உயிரே!
 இறைவா! தமிழுன் அழகோ?

கவிஞரைப் பற்றி.....

கவிஞர் காசி ஆனந்தன் குவி புகழ் கொண்டு
பல்லாண்டு வாழ்கவே!

— பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

கவிதைகள் மூலம் தமிழ்மொழிக்குத் தொண்டாற்றி வரும் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்த தமிழுலகம் முழுவதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறது. நான் மனமார அவரைப் பாராட்டுகின்றேன்.

— நந்தை செல்வா

தமிழர் எழுச்சிக்குக் கிடைத்த தக்கதோர் படைக்கலன் கவிஞர் காசி ஆனந்தன்.

— அமைச்சர் மு. கருணாநிதி

உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் தமிழ் நாட்டின் இரண்டாவது பாரதி ஆவார்.

— சி. பா. ஆதித்தனார் (சட்டமன்றத் தலைவர்)

கவிஞர் காசி ஆனந்தன் கவிஞர்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டும் தலைவன். தலைவர் களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டும் கவிஞன்.

— ஈரோடு மு. சீனசாயி (சட்டமன்ற உறுப்பினர்)

கவிதைக்கு உயிர் உணர்ச்சி. கவிஞர் காசி ஆனந்தனுக்கு உயிர் தமிழ் உணர்ச்சி.

தமிழறிஞர் - வித்துவான், பண்டிதர்
வி. சி. கந்தையா பி. ஓ. எஸ்

உணர்ச்சி பொங்கும் கவிதைக்கு ஒரு புலவன்
காசி ஆனந்தன்.

வித்துவான் கா. பொ. இரத்தினம் எம். ஏ., பி. ஓ. எஸ்.
(பாராளுமன்ற உறுப்பினர்)